

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဘုန်းကြွယ်

ဘုန်းကြွယ်

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

ကျင်းပသော ရုပ်ရှင်ပြပွဲ

www.burmeseclassic.co

ဘုန်းကြွယ်

အမုန်းနိဂုံး

BURMESE
CLASSIC

(စုတိယပိုင်း-ဇာတ်ဆင်း)

လွတ်မြောက်ခြင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

လိမ်းစိမ်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်ပျက်တို့ကို အပြန်ပြန်
အလှန်လှန် တွေးတောနေ၏။

“လျှူဂေဟာဟာ အဖေ့ရဲ့အသက်ကို တစ်ချိန်က ကယ်ခဲ့ဖူး
တဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ သူတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်လာတာ အကူ
အညီတောင်းဖို့ပဲ၊ လျှူဂေဟာမှာ ဒုက္ခတွေ့နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရေနစ်သူသည် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကိုပင် အားကိုးတကြီး
ဆွဲယူတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

လျှူဂေဟာသည် ဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသဖြင့် တစ်ချိန်က
ကျေးဇူးရှိဖူးသည့် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၏အကူအညီ ရလို့ရငြား လာ
ရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူဂေဟာသည် မည်သို့သော အခက်အခဲဒုက္ခနှင့် တွေ့နေရပါသနည်း။

လျှူမေသည် မည်သို့ ကူညီမှု တောင်းလိုပါသနည်း။

သူက...

“လျှူဂေဟာက လူတွေထက် ကျန်ဂေဟာက လူတစ်ဦးရောက်လာတာ၊ အဖေက ကျန်ဂေဟာက လူကိုတော့ လိုလိုလားလား ဧည့်ခံတယ်၊ ကျေးဇူးရှိတဲ့ လျှူဂေဟာက သခင်မလေးကိုတော့ ရန်သူလို ဆက်ဆံတယ်”

ဟု တွေးရင်း တစ်စုံတစ်ခု မှားနေပြီဟူသော အတွေးက ပို၍ ခိုင်မာလာ၏။

လိဂ္ဂစင်းသည် ကျန်ဂေဟာမှလူကိုသာမက လျှူသခင်မလေးကိုပါ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရမည် မဟုတ်လား။

တစ်ဖန်...

လူဖုံးတို့အား ရုပ်ဖျက်ကာ လူလွှတ်၍ လျှူသခင်မလေးကို ဖမ်းခိုင်း၏။

လိဂ္ဂစင်း၏လုပ်ရပ်မှာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့နေ၏။

သူသည် အမျိုးမျိုးတွေး၍ ကောက်ချက်တစ်ခု ချနိုင်ခဲ့၏။

“အဖေဟာ သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်၊ လျှူသခင်မလေး

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

မှာ အခက်အခဲ ရှိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကူညီဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ၊ သခင်မလေးကို မကူညီတဲ့အပြင် ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ လျှူဂေဟာမှာ အပြစ်တစ်ခုခု ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် အများအရေး၊ သိုင်းလောကအရေးကို ပို၍ အရေးထားသူ ဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ မိန့်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

လျှူဂေဟာသည် မည်သို့သော မကောင်းမှုမျိုး လုပ်ခဲ့ပါသနည်း။

အသက်ကယ်သည့် ကျေးဇူးကိုပင် ဖခင်က မထောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်မှာ သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှားသည် မည်သို့မျှ လက်ခံနိုင်စရာ မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ဖန်...

“ကျန်ဂေဟာက လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူနဲ့ လျှူဂေဟာ သခင်မလေးကို တွေ့ပေးသင့်တာပေါ့၊ လျှူဂေဟာနဲ့ ကျန်ဂေဟာတို့ဟာ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ၊ တကယ်လို့ လျှူဂေဟာ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုရင် ကျန်ဂေဟာကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းရမှာ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ကလဲ ကူညီမှာပဲ၊ ကျန်ဂေဟာဟာ ငါတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းထက် ပိုပြီး ကျော်ကြားတာပဲ”

ဟု တွေးမိပြန်သည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်သွား၍ စိတ်ရှုပ်လာ
တော့၏။

စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော အရက်အိုးထဲမှ အရက်တစ်
ခွက် ထည့်သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ နေလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

အတွေးစများကား သူ၏ခေါင်းထဲ အတင်းတိုးဝင်လာပါ
တော့သည်။

သူသည် ထိုကံကူးဂိုဏ်း၏ သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်နှင့်အညီ သိုင်းလောက အကြောင်းကို လေ့လာသိရှိထား၏။

တစ်ချိန်တွင် ထိုကံကူးဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လက်ခံ
ရမည်မို့ သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ထားသည့်အပြင် သိုင်းလောက
အကြောင်းကိုပါ လေ့လာထားခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်း...။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော အဖွဲ့
တစ်ခု၊ ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားတိုင်းက မိုးကြယ်ဂိုဏ်း ဟူသော အမည်
ကြားသည်နှင့် ကြည်ညိုလေးစားသွားကြစမြဲ ဖြစ်၏။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကို ဦးစားပေးကြသည်။

❖ အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် မိုးကြယ်
ဂိုဏ်းသည် အခြားသောဂိုဏ်းနှင့် မတူသည့် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိလေ
သည်။

ထိုထူးခြားမှုမှာ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းဟူ၍ အမည်ရှိသော်လည်း
ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိနေခြင်းမျိုး
မဟုတ်ပေ။

ကျန်ဂေဟာ၊ လျှူဂေဟာ၊ ဟွားဂေဟာ၊ ကြိုးဂေဟာနှင့်
ဝမ်းဂေဟာ ဟူသည့် နေရာဌာနငါးခုဖြင့် စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

လက်ဝါးတစ်ဖက်၌ လက်ချောင်းငါးချောင်း ရှိမှ အင်္ဂါပြည့်စုံ
သကဲ့သို့ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းသည်လည်း လက်ချောင်းတို့နှင့် တူသည့် ဌာန
ငါးခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းဟူသည့် အမည်ကွယ်ပျောက်၍ ကျန်ဂေဟာ၊
ဟွားဂေဟာ စသည်စသည်ဖြင့် သီးခြားစီ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ကျန်ဂေဟာနှင့် လျှူဂေဟာသည် ခွဲခြားမရသည့် နေရာ
ဌာနတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချက်ကို ဖခင် လိဂ္ဂစင်းက သိလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ပါလျက်...

ကျန်ဂေဟာမှလူနှင့် လျှူဂေဟာမှသခင်မလေးကို အဘယ်
ကြောင့် တွေ့ဆုံမပေးခဲ့ရပါသနည်း။

ခဲ့ခြား ဆက်ဆံခဲ့ရပါသနည်း။

လိဝမ်းစိမ်းသည် အဖြေမှန်ကို အနီးစပ်ဆုံး တွေးလာမိလေ
တော့သည်။

“ဖေဖေဟာ အမှန်တရားနဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မျက်ကွယ်ပြု
ခဲ့တာ သေချာနေပြီ၊ သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

လိဝမ်းစိမ်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

“ဖေဖေဟာ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ အကျပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်မှုကို
ခံရလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖေဖေကို အကျပ်ကိုင်တဲ့လူဟာ ကျန်ဂေဟာကပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

မိုးကြွယ်ကိုယ်၌ ပါဝင်ကြသည့် နေရာဌာနကြီးငါးခုသည်
အချင်းချင်း မသင့်မြတ်တော့ဘဲ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ထို့အပြင်...

ကျန်ဂေဟာသည် အပေါ်စီးရပြီး လျှူဂေဟာမှာ ဒုက္ခ
ရောက်နေကြောင်းလည်း ဆင်ခြင်မိလိုက်၏။

လိဝမ်းစိမ်းမှာ မတရားမှုကို မုန်းတီးသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

လျှူဂေဟာမှ လူများအား ကူညီလိုစိတ်များ ဖြစ်လာ၏။

“အဖေဟာ ကျန်ဂေဟာဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တယ်၊ ငါက
လျှူဂေဟာဘက်က ရပ်တည်လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ညီမျှသွားမယ်၊
ထိုက်ကျုံးကိုဏ်းကို တစ်ဖက်သတ် အပြစ်ပြောလို့ မရတော့ဘူး၊
ထောက်ထားစရာတွေ ရှိလာလိမ့်မယ်”

လိဝမ်းစိမ်းသည် သခင်မလေးလျှူမေအား ကူညီရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်၏။

ဟန်မပျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ခြေလက်များ ဆန့်တန်းကာ ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

“စောစောအိပ်တာပဲ ကောင်းတယ်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှ အစောင့်အကြပ်များက သူ အိပ်ရာဝင်တော့
မည် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မှုတ်လိုက်၏။

မီးစာသည် ဟုပ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။

အခန်းထဲ၌ အမှောင်အတိ ကျသွား၏။

လိဝမ်းစိမ်းက အိပ်ယာထသို့ သွားရောက်လဲလျောင်းလို၏။

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြင်း မရှိပါချေ။

ကိုယ်ဖောကာ ခေါင်မိုးထုပ်တန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

တစ်ဖန် ခေါင်မိုးကို ဖောက်၍ အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်လေသည်။

အမှောင်ထုအား အကာအကွယ်ယူ၍ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်

“ဂျိမ်း”

မိုးချုန်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကောင်းကင်တွင် လျှပ်နှယ်လျှပ်ပန်းများ ဝင်းလက်သွားသည်။

လေပြင်းများမှာလည်း တဟူဟူမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာလေသည်။

အေးစိမ့်မှုသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ မိုးသက်လေပြင်း ကျလာတော့မည်။

သူမသည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိလေသည်။

“ကံဆိုးမသွားရာ ခိုးလိုက်လို့ ရွာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား”

သူမသည် ညည်းတွားနေသော အိမ်ထိန်းကြီးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ရန်သူ၏လက်မှ လွတ်လာခဲ့ကြပြီး ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသောအခါ အိမ်ထိန်းကြီးက မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် အနားယူလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် ဘုံကျောင်းပျက်နံရံအား နှိကာ ထိုင်ရင်း ညည်းတွားနေ၏။

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ ဒုဂိုဏ်းချုပ် လုဖုံး၏လက်ချက်ကြောင့် အဏ်ရာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သခင်မလေးအတွက် စိုးရိမ်နေခြင်းကြောင့်လည်း အငိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူမသည် အိမ်ထိန်းကြီး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး ပေးမပြုစုလိုက်သည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ သမားတော်တစ်ဦးကို ကျွန်မ ရအောင်ရှာပေးမယ်”

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်၏။

အိမ်ထိန်းကြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။

“ကျုပ်ရဲ့အတွင်းဒဏ်ရာက ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က အဆိပ်မိထားတယ် ထင်တယ်”

“အဆိပ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိပ်မိခဲ့တာလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီး ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လျှူဂေဟာက ထွက်လာရင်း လမ်းခရီးမှာ ရန်သူတွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုနဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆိပ်အပဲတစ်ချောင်း ထိခဲ့တာ၊ ကျုပ်က သခင်မလေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး လိုရာခရီးရောက်အောင် ပို့ပေးချင်တာနဲ့ အားတင်းခဲ့တာပါ၊ အခုတော့”

သူမ၏မျက်ဝန်းစုံ၌ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝံ့လာ၏။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်က ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတဲ့အခါ အတွင်းအားကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အဆိပ်တွေ ထကြွလာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး သခင်မလေး ထွက်သွားပါတော့”

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလာသည်။

သူမ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ထိန်းကြီးကို ကျွန်မ မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“သခင်မလေး၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ အကူအညီကို မရနိုင်တဲ့ အပြင် သစ္စာဖောက်တာတောင် ခံခဲ့ရပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ အညတရကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သခင်မလေး ထိုက်ကျုံးမြို့ကို ရောက်အောင်သွားပါ၊ ပုအိမ်းဆိုတဲ့လူကို တွေ့အောင်ရှာပါ၊ အညတရ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သူက ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သူမက...

“ကျွန်မတို့ အတူတူ သွားကြတာပေါ့”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပါတော့၊ ကျုပ်ဟာ သခင်မလေးကို အကူအညီပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ဒုက္ခပေးရာ ကျနေပါလိမ့်မယ်”

“အို ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အိမ်ထိန်းကြီးတို့သာ ကျွန်မကို မကာကွယ်ခဲ့ကြဘူးဆိုရင် ကျွန်မ သေသွားတာ ကြာပြီပေါ့၊ အိမ်ထိန်းကြီးကို သမားတော်ဆီ ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးရင် အညတရကို အတူတူ လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

အိမ်ထိန်းကြီးက လျှူမေအား ရိုဝေသော မျက်လုံးများဖြင့်

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ကြည့်လိုက်လေသည်။

“လျှူဂေဟာဟာ မတရားမှုခံခဲ့ရပါတယ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို စွမ်းဆောင်ဖို့ သခင်မလေး ဦးစားပေးပြီး ကြိုးစားရမှာပါ၊ ကျုပ်ကို ထားခဲ့ပါတော့”

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားလို့ မရတော့ဘူး”

အေးတိအေးစက်နိုင်လှသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သူမတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ တုံ့ကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်လာသူအား တွေ့လိုက်ရ၏။

ရန်သူများသည် သူမတို့ နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်းထဲ၌ မီးရောင် ဖြာကျနေ၏။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ် လီရှစင်း အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါသေးချေ။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မမျှော်လင့်သော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကိစ္စများ
နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် အိပ်၍မရအောင်ပင် စိတ်ရှုပ်နေ၏။
လီရှစင်းက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။
တစ်ဖန် ထိုင်ရာမှ ထကာ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ တည်နေ၍ တစ်စုံတစ်ခုအား လေးလေးနက်
နက် တွေးတောနေဟန် ရှိသည်။

ထိုစဉ်...

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လီရှစင်း ခြေလှမ်း ရပ်သွား၏။

ညအချိန်မတော် တံခါးလာခေါက်သဖြင့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ

တစ်ခု ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ချက်ချင်းမေးလိုက်၏။

အပြင်ဘက်မှ...

“ကျုပ် လုဖုံးပါ သခင်ကြီး”

လီရှစင်းက လုဖုံးဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ချက်ချင်းပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လုဖုံးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

လုဖုံး အမူအရာ ပျက်နေသည်ကို လီရှစင်း သတိပြုမိလိုက်
သဖြင့်...

“လုဖုံး ဘာအရေးကြီးလာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လုဖုံးက ဦးညွှတ်ပြီး...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အဖြစ်ပေးရင်လဲ ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သခင်
လေးဟာ သေသေချာချာ စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ကြားထဲက ထွက်ပြေး
သွားပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လီရှစင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘာပြောတယ်”

“လီဝမ်းစိမ်း ထွက်ပြေးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“သခင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ အခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ အစောင့်
တွေချထားတာသိလို့ အားလုံးရဲ့အလစ်မှာ ခေါင်မိုးဖောက်ပြီး ထွက်
ပြေးသွားပါတယ်”

လုဖုံးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိဝမ်းစိမ်းအား သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ရမည်ဟု လိ
ရှုစင်း အမိန့်ပေးထားပါလျက် လိဝမ်းစိမ်း ထွက်ပြေးသွားပြီ မဟုတ်
လား။

လိရှုစင်း မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။

“သေသေချာချာ ကြည့်ထားပါဆိုမှ ထွက်ပြေးသွားတာ
တောင် မသိလိုက်ဘူးလား”

လုဖုံးက...

“ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ အပြစ်ပေးပါ”

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

လိရှုစင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသည်။

“အေး မင်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးရမယ်၊ တာ
ဝန်ဝတ္တရား ပေါ့လျော့ရင် ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတာ ထိုက်
ကျုံးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံး သိသွားပြီး စံနမူနာယူစေရမယ်”

လုဖုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။

လိရှုစင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

လုဖုံးအား ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

လုဖုံးက ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေသည်။

လိရှုစင်းသည် စားပွဲဆီ လျှောက်လာပြီး အရက်တစ်ခွက်

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

သောက်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွှေ့တ်နေသည်။

သူ၏အသွင်သည် ဒေါသထွက်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်
ကျလာသည်။

တအောင့်ကြာလျှင် လိရှုစင်းသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်
လာသည်။

မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည့် လုဖုံးအား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“လိဝမ်းစိမ်း ထွက်ပြေးသွားတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လုဖုံး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ကောင်းတယ်”

“ဗျာ”

လိရှုစင်း၏စကားကြောင့် လုဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
လေသည်။

လိရှုစင်းကိုလည်း ချက်ချင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

လိရှုစင်း ပြုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားလေသည်။

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိရှစင်းက...

“ကောင်းတယ်၊ သူဟာ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်တာ ကျုပ်သဘောကျတယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လုဖုံး လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

လိရှစင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သူဟာ မှန်တယ် ထင်တဲ့ဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရပ်တည်ဝံ့တာ ချီးကျူးစရာပဲ၊ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ် မှန်နေတာပဲ”

လုဖုံးသည် လိရှစင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့ သည်။

“လျူဂေဟာ သခင်ကြီးဟာ တစ်ချိန်က ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ဒါကို လိဝမ်းစိမ်း သိထားလို့ ကျုပ် အနေနဲ့ ကျေးဇူးမဆပ်ရင်တောင် ကျေးဇူးမကန်းသင့်ဘူးလို့ သူယူဆ ထားတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကျေးဇူးကန်းတဲ့လူ မဖြစ်ချင် ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေတစ်ရပ်က ကျုပ်ကို မလုပ်ချင်တာ လုပ်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တာပဲ”

လုဖုံးက...

“ကျန်ဂေဟာက ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကြောင့်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

လိရှစင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့က”

“သူတို့ဟာ လျူမေကို အလို ရှိနေတယ်”

လုဖုံးက...

“သူတို့ဟာ အချင်းချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

လိရှစင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ပြော၏။

“ကျန်ဂေဟာနဲ့ လျူဂေဟာတို့ဟာ မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းရဲ့ အရေး ပါတဲ့ ဌာနကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင်က မိုးကြွယ် ဂိုဏ်းမှာ ပြဿနာ ပေါ်ခဲ့တယ်၊ လျူဂေဟာက သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ် လို့ ပြောတယ်”

လုဖုံးက...

“မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းမှာ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လိရှစင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးကြွယ်ဂိုဏ်း ဂြိုဟ်ပျက်စီးအောင် လျူဂေ ဟာက ကြိုးစားခဲ့တဲ့အပြင် မသူတော်တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းပြီး သိုင်း လောကကိုပါ ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ သိရတယ်”

လုဖုံးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ အမိန့်ကြောင့်သာ လျှူမေကို လိုက်ဖမ်းခဲ့ရပေမယ့် ဘဝင်မကျမိတာ အမှန်ပါပဲဗျာ၊ လျှူဂေဟာဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကြည်ညိုခဲ့ကြတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

လီရှစင်းက...

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်ပါဝင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးကြွယ်ဟာ ကျုပ်တို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ထင်ရှားပါတယ်။ ယှဉ်ကြည့်ရင် လဝန်းနဲ့ ပိုးစုန်းကြူးလို ကွာခြားနေတာကို တွေ့ရမှာပါ။ လျှူမေ ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတာ အကူအညီတစ်ခုခု လိုအပ်နေတာကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မကူညီနိုင်တဲ့အပြင် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရတာက ကျန်ဂေဟာကလူ ယူလာတဲ့ သတင်းကြောင့်ပါပဲ”

သခင်မလေးလျှူမေထက် စောပြီး ကျန်ဂေဟာမှ လူတစ်ဦးက ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေခဲ့သည်။

ထိုလူကြောင့် လီရှစင်းသည် စိတ်မပါဘဲ လုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်၏။

လီရှစင်း ဆက်ပြောသည်။

“မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းကို လျှူဂေဟာက သစ္စာဖောက်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် လျှူသခင်ကြီးကို မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းက ဖမ်းဆီးထားပြီဆိုတာ

လာပြောတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ လျှူမေက ကျုပ်ဆီကို အကူအညီတောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သူတို့သိနေကြပြီး လာရင် အကူအညီ မပေးဖို့ ဖမ်းထားဖို့ ပြောသွားတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျုပ်က သူတို့ စကားနားမထောင်ဘဲ သခင်မလေးကို ကူညီမယ်ဆိုရင် သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ရန်သူလို သဘောထားရလိမ့်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်သွားသေးတယ်။ ကဲ ပြောပါဦး၊ ကျုပ် ဘယ်လမ်းကို ရွေးရမလဲ”

လုဖုံးက...

“ကျန်ဂေဟာက လူရဲ့ ပြောစကားကို လက်ခံယုံကြည်ပြီး လျှူမေကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတာဟာ တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေတယ်။ တကယ်ဆိုရင် လျှူမေကိုလဲ လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းသင့်ပါတယ်။ ဒါမှ ဘယ်သူ မှားတယ်၊ ဘယ်သူ မှန်တယ်ဆိုတာ ဝေဖန်လို့ ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် အခုလို ပြောတဲ့အတွက် အပြစ်ပေးချင်ရင် ပေးပါ”

လီရှစင်းက...

“အပြစ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ လျှူမေရဲ့ စကားကို ကျုပ်နားမထောင်ခဲ့တာ ထိုက်ကျုံးရဲ့ ရှေ့ရေးကို တွေးပူပန်လို့ပါပဲ”

လုဖုံးက...

“မိုးကြွယ်ဂိုဏ်းမှာ ဘယ်လို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေလဲဆိုတာရော ဂိုဏ်းချုပ်သိခဲ့ရဲ့လားဗျာ၊ ဒါဆိုရင် လျှူမေ ရောက်လာတာ

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်တွေးကြည့်လို့ ရတယ်”

လီရှစင်းက...

“လျူဂေဟာ သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ဘယ်လိုဆိုတာ သေချာပြောမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် မသေချာတာကတော့ လျူမေကို ကူညီတာနဲ့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးကြမယ်ဆိုတာပဲ”

လုဖုံးက...

“ဒါကတော့ စော်ကားလွန်းပါတယ်”

လီရှစင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အချိန်ယူစဉ်းစားတဲ့အခါ လျူဂေဟာ ဒုက္ခရောက်နေပြီး ကျန်ဂေဟာက လူတွေ မရိုးသားဘူးလို့ သိမြင်လာတယ်”

လုဖုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လီဝမ်းစိမ်း ထွက်သွားတာကို ကျုပ် သဘောကျတာပေါ့၊ ကဲ လုဖုံး၊ မင်းလဲ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့တော့၊ လီဝမ်းစိမ်း နောက်ကို လိုက်သွားပြီး ကူညီပါ၊ ကျန်ဂေဟာက လူတွေကို သတိထားပါ”

လုဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်က ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်တင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

လီရှစင်းက...

“ကဲ..ကဲ မင်းလိုက်သွားပေတော့၊ လီဝမ်းစိမ်း ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ သူဟာ လျူမေကို ကူညီဖို့ လိုက်သွားတာပါ”

“ဒါဆိုရင် မင်းသွားပေတော့”

လုဖုံးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မျက်လုံးနီနှင့်လူသည် ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လျူမေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးသည် ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထပြီး...

“သခင်မလေး မြန်မြန်ပြေးပါ”

ဟု အော်ပြော၏။

လျူမေက...

“ကျွန်မ မသွားဘူး”

“သခင်မလေး”

“ကျွန်မတို့ အတူတူ ရင်ဆိုင်မယ်”

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်လုံးနီနှင့်လူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်းတို့ ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ယား”

ညာသံပေး၍ ထိုလူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူက...

“သွားစမ်း”

ဟု အော်ငေါက်၍ လက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထိန်းမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

“အိမ်ထိန်းကြီး”

သူမ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးထံ ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

မျက်လုံးနီက ရုတ်ခြည်းပင် သူမရှေ့ ရောက်လာသည်။

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

သူမ အံ့ကြိတ်မိ၏။

“လူယုတ်မာကြီး ဒီအထိတောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကြိုးဝါးရင်း တကြမ်း တိုက်ခိုက်၏။

ထိုလူက...

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောရင်း လက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

သူမ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ယခု...

သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးနီကို မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူက...

“လျူမေ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရင် အသက်

ချမ်းသာရာ ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြော၍ ရှေ့တိုးလာ၏။

သူမက...

“ရှင့်ကို ကြောက်ရမှာလား”

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ငေါက်၍ တိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“သခင်မလေး၊ သူ့ကို ကျုပ်ဟန်တားထားပါမယ်၊ မြန်မြန် ပြေးပါတော့”

အိမ်ထိန်းကြီးက အော်ပြောရင်း ထိုလူထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူက ဓားဆွဲကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် လုံးဝအမှုမထားဘဲ သူ၏လက်မှ ဓားကို လုယူ ၍ ရင်ဝကို ပြန်လည်ထိုးစိုက်လိုက်၏။

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး လဲကျသွားလေသည်။

ထိုလူက...

“မင်း အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရင်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်

ကျုပ် ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမ ဒေါသထွက်နေသည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်၏။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ထိုလူက...

“သွားစမ်း”

ဟု လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

သူမ လဲကျသွားသည်။

ထိုလူ နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“မင်းပြေးလို့ မရတော့ပါဘူး”

ဟု ပြော၍ သူမထံ လှမ်းသွား၏။

ထိုစဉ်...

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံများ ထွက်လာပြီး ဓားမြှောင်နှစ်လက် မျက်လုံး

နီထံ ပစ်လွှင့်လာသည်။

ထိုလူ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“သွားစမ်း”

ငေါက်၍ လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ရိုက်ထုတ်၏။

“ခြွင်း...ခြွင်း”

ဓားမြှောင်နှစ်လက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည်။

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ သတ္တိရှိရင်

ထွက်ခဲ့စမ်း”

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်လုံးနီက အော်ငေါက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ရိပ်ခနဲ ရောက်လာပြီး

ထိုလူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

အိမ်ထိန်းသည် သွေးအိုင်ထဲ၌ ခွေခွေလေး လဲကျနေ၏။

လျူမေသည်လည်း ဒဏ်ရာများ ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည့်အခါ ဒဏ်

ဒဏ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူသည် ဘုံကျောင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည့် အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေသည်။

သူမ အံ့သြမိသည်။

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ လက်ထဲက ငါတို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ လူပါ

လား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူသည် ယှဉ်ပြိုင်ရင်း...

“မိန်းကလေး ပြေးတော့”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

သူမ ရင်ထိတ်မိသည်။

“သူက ငါ့ကို သိနေတာပဲ၊ သူ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သူမ ငေးနေစဉ်...

“ယား”

“ဂုန်း”

ကျယ်လောင်သည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားရသည်။

မျက်လုံးနီက ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သဖြင့် ထိုလူမှာ
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ မျက်နှာပျက်မိသည်။

မျက်လုံးနီသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး မည်သို့မျှ
မယှဉ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူ ရယ်လိုက်သည်။

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက ဝင်ရှုပ်ချင်ကြပြီပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ၊
မကြာခင် ဆုံးမခံရမယ် မှတ်ထား”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

သူမ အံ့သြမိသည်။

“ဝတ်စုံဖြူဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်လို့များ

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောနေတာလား”

ဟု တွေး၏။

ဝတ်စုံဖြူက လူးလိမ့်ထလာပါသည်။

“မိန်းကလေး ပြေးပါတော့”

အော်ပြောလာသည်။

ထိုလူ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မင်းတို့ ပြေးမလွတ်တော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

ဝတ်စုံဖြူသည် သူမအတွက် စိုးရိမ်နေပုံ ရှိ၏။

“မိန်းကလေး မြန်မြန်ပြေးပါ”

အော်ပြောရင်း ထိုလူထံ ပြေးဝင်တိုက်သည်။

ထိုလူက...

“သွားစမ်း”

လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဝတ်စုံဖြူမှာ အော်ဟစ်၍ လွင့်စဉ်သွားပြန်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ဝတ်စုံဖြူထံ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဝတ်စုံနက်များသည် ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ရောက်ရှိလာကြသည်။

လျှူမေသာမက မျက်လုံးနီပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်မိ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတို့သည်...

“ယား”

ညာသံပေး၍ ထိုလူထံ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်တိုက်ကြသည်။

◆ ◆ ◆

လျှူမေသည် အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

သူမနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ ထွက်လာခဲ့စဉ်

က ဝတ်စုံနက်တို့သည် လိုက်တိုက်၍ ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။

ဝတ်စုံဖြူက သူမအား ကူညီခဲ့ပါသည်။

ယခု ဘုံကျောင်းပျက်သို့ ရောက်သောအခါ ဝတ်စုံဖြူ လာ

ရောက်ကူညီခဲ့သည်။

ထို့အပြင်...

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မကြာမီကမှ ရန်မုန့်ကြသည့် ဝတ်စုံနက်တို့သည် သူမအား
ရန်မမူသည့်အပြင် ကူညီလာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အနက်ရောင်ခေါင်းဆောင်က...

“မြန်မြန်ပြေးကြပါတော့လား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း သဘောပေါက်သဖြင့်

စဉ်းစားမနေဘဲ...

“မြန်မြန်လာ”

ဟု အော်ပြော၍ သူမ လက်ကို ဆွဲပြီး ဘုံကျောင်းအပြင်

ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

အငိုက်မိသည့် လျူမေမှာ ထိုလူ ခေါ်ရာနောက် ပါလာ၏။

“အိမ်ထိန်းကြီး”

သူမ၏အထိတ်တလန့် အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးကား သူမနောက်လိုက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

သွေးအိုင်ထဲ၌ ခွေခွေလေး လဲကျရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ဝတ်စုံနက်များက ဝိုင်းဝန်းဟန့်တားနေကြသဖြင့် မျက်လုံးနီ

သည် သူမ၏နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ ဘုံကျောင်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

အမုန်းနီရုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

သံယောဇဉ်

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းနှင့် ထိုက်ကျုံးတောင်သည် မည်သည့် နေ
ရာ၌ ကျန်ခဲ့သည်ကို မသိရပါချေ။

လျူမေသည် ဝတ်စုံဖြူ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။

မျက်လုံးများ ပြာဝေနေသည်။

နားထဲ၌ လေတိုးသံ တဟူဟူ ဖြည်၍ ထွက်ပေါ်နေ၏။

တစ်ညလုံး ပြေးလာကြပြီးနောက် မိုးစင်စင်လင်းလာသည့်

အခါ မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်မည်းများ ညိုနေ၏။

နေရောင်မမြင်ရဘဲ ရာသီဥတု အုံ့မှိုင်းနေသည်။

သူမ၏စိတ် မကြည်မလင် ဖြစ်နေပါသည်။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နင့်... ဝတ်စုံဖြူက ပြေးလွှားသည့် အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်

“ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်စမ်း”

ဟု အော်ငေါက်၍ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ဝတ်စုံဖြူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

လျူမေကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဒီနေရာက စိတ်မချရသေးဘူး၊ ဝေးအောင်ပြေးမှ ဖြစ်

လိမ့်မယ်”

ဟု ပြော၏။

လျူမေ ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်မ မပြေးဘူး”

“မင်း”

“ကျွန်မဟာ လျူဂေဟာက ထွက်လာကတည်းက ထိုက် ကျုံးဂိုဏ်းကို အရောက်သွားမယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ရောက်ရင် ကျွန်မကို ကူညီကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်”

ဝတ်စုံဖြူက...

“ဒါတွေ နောက်မှပြော၊ တို့သွားရအောင်”

ဟု လော်ဆော်၏။ လျူမေ လက်မခံပါ။

“ကျွန်မ ထိုက်ကျုံးကို လာတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ ရန်သူ

အမုန်းနိဂုံး (၃-သိမ်း) ❖ ၃၉

ကြောင့် လျူဂေဟာက ကိုယ်ရံတော်တွေ၊ သစ္စာရှိ လူယုံတော်တွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ကျဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အသက်စွန့်ပြီး လာခဲ့ကြတာ အလကား ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာ ဖောက်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်”

သစ္စာဖောက်သည်ဆိုသော စကားကြောင့် ဝတ်စုံဖြူ၏ဇနီး ကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

လျူမေ ဆက်ပြော၏။

“တစ်ချိန်က ကျွန်မရဲ့ဖေဖေဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ် လီရှု စင်း အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူး ရှိတာကိုတောင် မထောက်ထားဘဲ ကျေးဇူးကန်းခဲ့တယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ပြောရင်း လျူမေ၏အသံ တုန်ခါလာ၏။

လျူမေ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ၏။

ဝတ်စုံဖြူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ ဝတ်စုံနက်တွေဟာ မိန်းကလေးကို တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြပေမယ့် ဘုံကျောင်းမှာ ကူညီခဲ့ကြတာပဲ၊ သူတို့ဟာ ထိုက် ကျုံးဂိုဏ်းက လူတွေဆိုရင် သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင် အကြောင်း ရှိလို့ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ သေချာစုံစမ်းပြီးမှ အပြစ်တင်သင့်ပါ တယ်”

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက...

“ဘာလဲ ရှင်ရော ထိုက်ကျုံးက လူတစ်ယောက်လား”

ဝတ်စုံဖြူ၏ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခါသွားသည်။

လျှူမေက...

“ရှင်ရော ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကို ကူညီနေတာ ဘယ်လို အကြံရှိလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေး၏။

ဝတ်စုံဖြူ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်မှ မရှိပါဘူး၊ ထိုက်ကျုံး ဂိုဏ်းအပေါ်မှာ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ ကူညီခဲ့တာပါ”

“ဪ ရှင်က ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း နာမည်ပျက်မှာ စိုးရိမ်နေ တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

လျှူမေ စွပ်စွဲ၏။

ဝတ်စုံဖြူက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းအပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ် တော့မှ ကျေးဇူးကန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် မရှောင်သာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်ရပါမယ်”

လျှူမေက...

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

“ရှင်ဟာ ထိုက်ကျုံးက လူဆိုရင်တော့ သေချာသွားပြီ၊ ကျွန်မကလဲ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်မယ် မထင်နဲ့၊ ထိုက်ကျုံးက လူတွေ ကို တစ်ယောက်မှ ချမ်းသာမပေးဘူး”

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဝတ်စုံဖြူက ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်သည်။

လျှူမေက...

“ရှင်ပြေးလို့ လွတ်မလား”

လျှူမေသည် ထပ်တိုက်ဟန်ပြင်၏။

ဝတ်စုံဖြူက...

“ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးကို ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် ကြိုက် သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ရင်ကော့ပြီး ပြောသည်။

လျှူမေသည် တိုက်ရန် ပြင်ပြီးမှ နောက်ဆုတ်သည်။

လျှူမေ ဝတ်စုံဖြူအား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ပြောပါ”

ဟု မေးသည်။ ဝတ်စုံဖြူက...

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်း ဟိုဘက် ကမ်းကို ရောက်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက...

“ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ”

ဟု မကျေမနပ် မေးသည်။

ဝတ်စုံဖြူက...

“ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်သွားရင် ဘယ်သူကမှ မင်းကို
နှောင့်ယှက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

လျှူမေက...

“ရှင် ဘာတွေ မြောနေတာလဲ”

ဝတ်စုံဖြူက...

“မိန်းကလေးကို ဒုက္ခပေးသူတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်
စရာကောင်းသူတွေ ဖြစ်တာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ကို မြစ်ဝှမ်းသိုင်း
ဆရာကပဲ ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မယ်”

လျှူမေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်မိသည်။

“မြစ်ဝှမ်းသိုင်းဆရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း နယ်မြေမှာ လေ့သူကြီးကို
လူတိုင်း ရိုသေလေးစားကြရတယ်၊ သူ့ပိုင်နက်ထဲ ရောက်ရင် မင်းရဲ့
ရန်သူတွေဟာ မင်းကို ဒုက္ခပေးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”သူမသည် ရန်သူ လက်မှ ခွေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရသည့်
အဖြစ်ကို ပြန်မြင်မိသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

သူမအတွက် အကူအညီ လိုအပ်နေသည်ကား အမှန်ပင်။
မြစ်ဝှမ်းသိုင်းဆရာသည် မည်သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်ပါ
သနည်း။

သူမအား ကူညီနိုင်ပါမည်လော။

သူမ တွေးတောနေစဉ်မှာပင်...

“မိန်းကလေး မြစ်ကို အမြန်ဆုံး ဖြတ်ကူးသွားပါ၊ ကျုပ်က
လိုက်မပို့တော့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဝတ်စုံဖြူ၏စကားသံ တုန်ခါနေ၏။

ထို့အတူ...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်ယင်လာ၏။

လျှူမေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး...

“ရှင်..ရှင်”

ဝတ်စုံဖြူသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ပါ။

“ဝုန်း”

မြေပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွား၏။

“ရှင်..ရှင်”

လျှူမေ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

◆ ◆ ◆

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရင်တွင်းမေတ္တာ

တောရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

လျှူမေသည် ဝတ်စုံဖြူကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ရွာကလေး
သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုရွာကလေးမှ ရွာသားများအား ဆေးဆရာ ရှိမရှိ စုံစမ်း
လိုက်လေသည်။

ရွာသားများက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ဆေးဆရာ မရှိပါဘူး၊ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု
ခု ဖြစ်လာရင် မြို့ကိုတက်ပြီး ဆေးကုရပါတယ်”

“မြို့ပေါ်မှာ ဆေးဆရာ ရှိတယ် ဟုတ်လား”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

“ဟုတ်တယ်၊ သမားတော်ချီက အင်မတန် ဆေးစွမ်းထက်
တာ၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲရှင်”

“သူက အင်မတန် လောဘကြီးတာ၊ ဆေးကုခဲကို အဆ
မတန်တောင်းတော့ တော်ရုံလူက သူ့ဆီမှာ ဆေးသွားမကုနိုင်တော့
ဘူး”

လျှူမေက ရွာသားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်
လေသည်။

ဆေးဆရာက မည်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်ပါစေ ဝတ်စုံဖြူ၏
ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးနိုင်ဖို့သာ
အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုရွာကလေးမှပင် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ယူကာ ခရီးဆက်
လိုက်၏။

မကြာပါချေ။

ဆေးဆရာ ရှိနေသည်ဆိုသော မြို့ငယ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိ
သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဆေးဆရာ...။

ဆေးဆရာသည် ဖြူငယ်ကလေးတွင် မသိသူမရှိသလောက် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

လျှူမေက စုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် ဆေးဆရာ နေထိုင်သည့် နေရာကို သိလိုက်ရလေသည်။

လျှူမေက ဝတ်စုံဖြူကို ဆေးဆရာထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိုက်လေသည်။

ယခု...

ဝတ်စုံဖြူမှာ မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို သူမ သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမအား အသက်စွန့် ကူညီခဲ့သော ဝတ်စုံဖြူမှာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ သခင်လေးလီဝမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လီဝမ်းစိမ်းသည် သူမ ဒုက္ခရောက်နေသည့် အဖြစ်ကို စာနာနားလည်ပြီး ဖခင်ကြီးအား ဆန့်ကျင်ကာ လိုက်လံကူညီနေခြင်း ဖြစ်ရာ လီဝမ်းစိမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရလေတော့သည်။

ဆေးဆရာသည် သတင်းကြားရသည့်အတိုင်း အလွန်ငွေမက်သူ ဖြစ်လေသည်။

လျှူမေ ရောက်သွားပြီး လီဝမ်းစိမ်းအား ဆေးကုပေးပါရန်

အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်နှင့် လီဝမ်းစိမ်းအား စမ်းသပ်ခြင်းပင် မပြုသေးဘဲ အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“သိုင်းသမား အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရင်း ဒဏ်ရာရခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ့်ထက် ပိုပြီးအတွင်းအားမြင့်မားတဲ့ လူနဲ့ ရင်ဆိုင်မိလို့ အတွင်းဒဏ်ရာသွားတာပဲ”

ဟု သုံးသပ်လိုက်၏။

ဆေးဆရာ၏စကားကြောင့် လျှူမေ အထင်ကြီးသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ချွန်မအစ်ကိုရဲ့ အတွင်းဒဏ်ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဆေးဆရာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ သည်လို ဒဏ်ရာမျိုး ရထားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က သူ့ကို ကုသပေးပါဆိုလို့ ကျုပ်က ဆေးဖော်စပ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဆေးဖိုးမပေးနိုင်လို့ ကျုပ်က ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးလုံးကို မပေးလိုက်ဘူး၊ အတွင်းဒဏ်ကို ချက်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းအောင် အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးလုံး ကျွပ်ဆီမှာ အဆင်သင့် ဖော်စပ်ပြီးသား ရှိနေတာ မိန်းကလေး ကံကောင်းသွားတယ်”

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

လျှူမေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆေးဆရာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့၊ ဆေးလုံးရဲ့ တန်ဖိုးက မနည်း

ဘူးနော်၊ လိုချင်ရင် တန်ဖိုးနှစ်ဆပေးမှ ကျုပ်ရောင်းမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြောပါရှင်”

ဆေးဆရာက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“လျှံငွေနှစ်သောင်း”

ဆေးဆရာမှာ အလွန်လောဘကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ဖုံးဖိမရ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

လျှူမေကလည်း ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လျှံငွေနှစ်သောင်း ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနှောနှော ငွေ ပမာဏ မဟုတ်ပါ။

ဆေးဆရာက...

“မင်းပေးနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

လျှူမေက...

“ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ဆေးက”

အုန်းနီနီ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

“ကျုပ်မှာ အဆင်သင့် ရှိတယ်”

ဆေးပုလင်းလေးတစ်လုံး သွားယူလိုက်၏။

ဆေးပုလင်းထဲ၌ အနီရောင်ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ရှိနေပါ သည်။

လျှူမေက ဓားတစ်လက် ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ဓားက လျှံငွေငါးသောင်းမက တန်ဖိုး ရှိပါတယ်”

“ကျုပ်က သည်ဓားကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင်က ဆေးမပေးရင် သည်ဓားက ရှင့်အသက်ကို နုတ်ယူ လိမ့်မယ်”

“မင်း...မင်း”

လျှူမေက ဆေးလုံးမရလျှင် သူ့အား သတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသော ဆေးဆရာက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဆေးလုံးပေးလိုက်ရာ လျှူမေလည်း လီဝမ်းစိမ်း အား ချက်ချင်းတိုက်ကျွေးလိုက်၏။

ဆေးသောက်ပြီး မကြာမီ လီဝမ်းစိမ်း၏ဝေဒနာ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အာကျယ်

ဟန်ကျိုးမြို့...။

ဟန်ကျိုးမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့ကြီး
တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရာ ဟန်ကျိုးမြို့
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခြေလက် မသယ်ချင်အောင်ပင် ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်နေကြလေသည်။

ဝမ်းဗိုက်ထဲလည်း ဆာလောင်နေကြသဖြင့် ဦးဆုံးတွေ့
သည့် စားသောက်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်ကြသည်။

စားသောက်ရင်း သိုင်းသမားကြီးပုအိမ်း၏သတင်းကို စုံစမ်း
ရန် ရည်ရွယ်ထားကြလေသည်။

သူတို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ နံနက်စာစားချိန် ဖြစ်ရကား
ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေပါတော့သည်။

လိဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့သည် ဆိုင်အလယ်ရှိ စားပွဲတစ်
လုံး၌ နေရာရလိုက်ကြသည်။

သူတို့ အနီး ပတ်လည်၌ အခြားစားပွဲများ ရှိနေပြီး လူပြည့်
နေပါသည်။

စွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများ
ကျွက်ကျွက်ညံနေပါတော့သည်။

လျှူမေ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

သူမသည် လျှူဂေဟာတွင် အားလုံး၏အလိုလိုက်ခြင်းကို
ခံရသော သခင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့သည်။

သူမအတွက် အဝတ်အစား၊ အစားအသောက် ဟူသည်
ကောင်းပေညွန့်ပေမှ ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့...

ခရီးပြင်းနှင်လာရသဖြင့် သူမ၏အဝတ်အစားများ တွန့်ကြေ
ကာ အချို့နေရာများ၌ ဖုန်များ သဲများ ပေကျံကာ ညစ်ထေးထေး
ဖြစ်နေသည်။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စားရသောက်ရသော အခါ၌လည်း လူပေါင်းစုံ လာရောက်
စားသောက်သော စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

လျှူမေ အနေဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်မိသည်မှာ မဆန်းပေ။
သို့သော်...

သူမသည် ရန်သူ လက်ထဲမှ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရ
သဖြင့် ယခုတိုင် အသက်ရှင်နေသေးသည်ကပင် ကံကောင်းသည်ဟု
ပင် ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

သူမသည် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်ရင်း စား
သောက်နေစဉ်...

“အာကျယ် လာပြီဟေ့၊ ဘာသတင်း ထူးဦးမလဲ မသိဘူး”
စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

လျှူမေ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဝိနိဝိနိရှည်ရှည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူတစ်ယောက်
ဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် လျှူမေတို့ စားပွဲနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော စားပွဲမှ
လူများနှင့် ရင်းနှီးပုံရလေသည်။

“အာကျယ် လာဟေ့ သည်မှာထိုင်”

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

“ဘာလဲ ကျုပ်ဆီက သတင်းထူးတွေကို ခင်ဗျားတို့ သိချင်
နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲ ဘာစားမလဲ”

အာကျယ်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်လေ
သည်။

သတင်းထူးဆိုသဖြင့် လျှူမေ စိတ်ဝင်စားသွားကာ အမှတ်
မထင် နားစွင့်နေမိလေသည်။

အာကျယ် အသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းဘူး၊ သည်ကနေ့ ကျုပ်ကြားလာ
ရတဲ့ သတင်းတွေဟာ သတင်းဆိုးတွေ ဖြစ်နေလို့ဗျ”

“ဘယ်လို သတင်းဆိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားမယ့်သတင်း၊ ဒါပေမယ့်
တစ်ခုမှ ကောင်းတဲ့သတင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ပြောပါ၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
သတင်းထူး ဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ပြောဗျာ”

အာကျယ်သည် ပလုပ်ပလောင်း စားသောက်၍...

“ဒီသတင်းက ထူးတယ်ဗျ”

“ပြောပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကြားချ လှပြီ”

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အာကျယ်က ရယ်လိုက်ပြီး...

“ပြောပါ့မယ်၊ မကြာခင် ကျန်နန်နယ်မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတော့မယ်၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က သိုင်းအကျော်အမော်တွေ ဝင်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟာ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာပဲ၊ ကျန်နန်နယ်ဟာ သာယာလှပတယ်၊ ရာသီဥတု ကောင်းတယ်၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က သိုင်းသမားတွေ လာကြမှာဆိုတော့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို မဖြစ်မနေ သွားကြည့်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့လဲ သွားမယ်ဗျို့”

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသူတို့က ဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်ကြ၏။

လျှူမေက...

“ကျန်နန်နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ရှင်ရောက်ဖူးသလား”

ဟု လီဝမ်းစိမ်းကို တီးတိုးမေးလိုက်၏။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“တစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ကျန်နန်သိုင်းပြိုင်ပွဲ အကြောင်းကို ရှင်သိသမျှ ပြော

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

ပြပါရှင်”

ဟု ပြော၏။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“သိုင်းပညာဝါသနာပါတဲ့ ကျန်နန်နယ်စားကြီး တာဝန်ယူကျင်းပတဲ့ ပွဲတစ်ခုပါ၊ ငါးနှစ် တစ်ကြိမ် ကျင်းပလေ့ ရှိတယ်”

“ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သိုင်းလောကရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ပေါ်လာဖို့နဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တွေ အချင်းချင်း သိုင်းပညာဖလှယ်နိုင်ဖို့ပါ”

“အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာ ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲတွေ အားလုံးထက် ပိုကြီးကျယ်တဲ့ ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်တယ် ညီမ”

လျှူမေက...

“ဒါ ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ၊ သူတို့က ဘာလို့ သတင်းဆိုးလို့ ပြောကြတာလဲ”

“ဒါက အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ”

ထိုစဉ် အာကျယ်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

“သတင်းဆိုးလို့ ပြောတာ အကြောင်း ရှိလို့ပါ၊ ဒီနှစ် သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ သိုင်းသမားဆိုးတွေပါ ဝင်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေတယ်လို့

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟာ သိုင်းသမားဆိုးတွေ ပါဝင်ပြိုင်ပွဲဆိုင်ရင် ပြဿနာ ပေါ်လာတော့မှာပဲ”

“သေချာတယ်၊ သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာရင် ပြိုင်ပွဲပျက်စီးမှာ သေချာတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြသည်။

လိမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ

သည်။

အာကျယ်က...

“နောက်သတင်းက ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာလဲ ပြောပါဦး”

“သိုင်းလောကမှာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နမိတ်တွေ ဖြစ်လာ

ပြီ”

“ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားလာ

ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိချင်လှပြီ၊ ပြောစမ်းပါဗျ”

အာကျယ်က...

“သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းဟာ ရန်သူရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ပြိုကွဲသွားပြီး ဂိုဏ်း

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ချုပ်လီရှစင်း အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း အဆောက်အုံ တွေ ပြာပုံဖြစ်သွား”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

လိမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေ တာသည်။

ထိုက်ကျုံးသည် သူမ သွားရောက် အကူအညီ တောင်းမိ၍
လည်းကောင်း၊ မိမိအား တိတ်တဆိတ် အကူအညီ ပေးခဲ့၍ လည်း
ကောင်း ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုက်ကျုံးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရသည်ကို
မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်ကို နောင်တရမိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ရန်သူတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ရာ
ပုအိမ်းထံသို့ ဆက်၍ ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုအိမ်း၏အိမ်သည် မည်သို့မျှ အထင်ကြီးစရာ မရှိချေ။

လျှူမေသည် တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး စိတ်ပျက်မိ၏။

“သူက ငါ့ကို ကူညီနိုင်ပါ့မလား”

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူပုလေးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် လျှူမေကို မြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။

ပြီးလျှင်...

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေး၏။

ခရီး

ဟန်ကျုံးမြို့...။

ဟန်ကျုံးမြို့ တောင်ဘက်တွင် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်လုံး

ရှိသည်။

ထိုအိမ်မှာ သိုင်းသမားပုအိမ်း ပိုင်သည့်အိမ် ဖြစ်သည်။

လျှူမေသည် လိမ်းစိမ်းနှင့်လမ်းခွဲ၍ တစ်ဦးတည်း ရောက်

လာလေသည်။

လိမ်းစိမ်းမှာ ထိုက်ကျုံးရိုဏ်း ပျက်စီးပြိုကွဲသွားသည့်

သတင်းကြောင့် အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

လျှူမေ စိတ်မကောင်းပါ။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက...

“ဒါ သိုင်းဆရာကြီးပုအိမ်းအိမ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေး၏။

ထိုလူက...

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ တွေ့ချင်လို့ပေါ့ရှင်”

“ဪ မင်းက ပုအိမ်းကို တွေ့ချင်လို့ကိုး၊ ဘာကိစ္စလဲဆို

တာ ပြောစမ်းပါဦး”

လူပု၏စကားသံကို မကြိုက်သဖြင့် လျှူမေ ခံပြင်းမိသည်။

“ကျွန်မက တွေ့ချင်လို့ဆိုမှ ရှင် မေးစရာလိုသေးလား၊ သူနဲ့

တွေ့မှ ပြောနိုင်မယ်”

လူပုက...

“သူက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဒါ ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူပုက ရယ်သည်။

လျှူမေ မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး...

“ကျွန်မ ပုအိမ်းကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

“မင်းမေးတိုင်း ပြောရမှာလား”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“ရှင်..ရှင်”

လူပုသည် သူမအား ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သည်။

လျှူမေ ခြေဆောင့်၏။

“တော်တော်ရိုင်းတဲ့လူ”

လျှူမေသည် ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွီ”

အိမ်တံခါး ပွင့်သွား၏။

လျှူမေသည် အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်၏။ ထိုအခါ...

အိမ်ထဲ၌ အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည့် လူပုကို တွေ့ရသည်။

လျှူမေက ထိုလူအား မသိချင်ယောင်ဆောင်၍...

“အိမ်ရှင်တို့..အိမ်ရှင်တို့”

ဟု ခေါ်သည်။

လူပုက...

“မင်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး

ထိုင်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဟု ပြန်မေး၏။ သူမက...

“ရှင့်ကို တွေ့သားပဲ၊ ကျွန်မက အိမ်ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ ခေါ်

နေတာရှင့်”

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကောင်းပြီ၊ အိမ်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာရော မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့ ပုအိမ်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကရော”

“ရှင်က လူပုလေးတစ်ယောက်ပေါ့”

လူပု ခေါင်းခါသည်။

“မင်းက ပုအိမ်း ဘယ်လိုဆိုတာကို မသိသေးဘဲကိုး”

“ဘာကြောင့် မသိရမှာလဲ”

“ကျုပ်က ပုအိမ်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဟိုက်”

လျှူမေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

လျှူမေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

လူပုလေးအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

လူပုက သူမအား ပြုံးပြရင်း...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဟု မေးလာလေ၏။ သူမက...

“ရှင်ဟာ သိုင်းဆရာပုအိမ်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အို ကျွန်မ တကယ် မထင်ခဲ့မိဘူးရှင်”

လူပုက ထိုင်ရာမှ ထ၍ ခါးထောက်၏။

“ကျုပ်က ပုအိမ်းလို့ မထင်လို့ မလေးမစား ဆက်ဆံခဲ့တာ

ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမက ကပျာကယာ လက်ကာပြ၏။

“အို သည်လိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ”

“ကျွန်မ ကျွန်မ”

သူမ ဘာမှ မတတ်သာတော့ပါ။

“ကျွန်မ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါ

တယ်ရှင်”

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ တောင်းပန်သည်။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူပု ရယ်လိုက်လေသည်။

သူမ ငြိမ်နေရ၏။

လူပုက...

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ကို တွေ့ချင်ရတာလဲ”

ဟု မေး၏။

သူမက...

“ကျွန်မက လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

လူပုက...

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အညတရကိုပါ”

“အညတရ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“နေပါဦး၊ မင်း ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“အကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့ပါရှင်”

လူပု နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒုက္ခပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ကိုး”

သူမက...

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

“ကျွန်မ ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခကို ကူညီနိုင်မယ့် လူတစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်”

လူပုက...

“မင်းဟာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ”

သူမသည် ပြောသင့် မပြောသင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားလေ၏။

လူပုက...

“ဘာလဲ ငါပြောဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မက..”

“မင်းဟာ မိုးကြယ်ကိုဏ်းက လျှူဂေဟာ သခင်မလေး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားရသည့် စကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွားလေသည်။ လူပုကို တအံ့တဩ ကြည့်၏။

လူပုက...

“ကျုပ် မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး”

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမက...

“ရှင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

လူပု လက်ကာပြသည်။

“မရှည်နဲ့၊ ငါ မေးတာသာဖြေ၊ မင်း မဖြေလဲ မင်း ဘယ်သူ

ဆိုတာ သိတယ်၊ လိမ်လို့ မရဘူး”

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှို့ဝှက်ဟောကပါ”

ဟု ပြော၏။

လူပုက...

“မင်းအဖေဟာ လူတော်လူကောင်းလို့ နာမည်ကျော်ခဲ့တာ

ပဲ၊ အခု ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ၏လေသံတွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်များ

ရောယှက်နေပါသည်။

လူပုက...

“မင်းအဖေဟာ မိုးကြွယ်သိုင်းကျွန်းကို လိုချင်တာနဲ့ သစ္စာ

ဖောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူး ပြောတာပေါ့”

လူပုက...

“မင်းအဖေဟာ တာဝန်ယူထားရတဲ့ သုံးနှစ်ကာလအတွင်း

မှာ မိုးကြွယ်သိုင်းကျွန်းကို ရယူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ အော်လိုက်၏။

“ဒါ မတရားစွပ်စွဲကြတာရှင်၊ ကျွန်မအဖေကို မတရားစွပ်စွဲ

ပြီး ဖမ်းဆီးထားကြတာရှင်”

လူပုက...

“ကျုပ်ကြားတဲ့သတင်းနဲ့ မင်းပြောတဲ့စကားတွေဟာ တ

ခြားစီ ဖြစ်နေပါလား”

သူမက...

“ရှင် ဘယ်သူ့ဆီက ကြားခဲ့တာလဲ၊ ကျန်ဂေဟာက မဟုတ်

လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မအဖေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ သူတို့ပဲရှင်”

“သူတို့ကတော့ မင်းအဖေက ဒုက္ခပေးတာလို့ ပြောတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

ထိုစဉ်...

“လူပုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

လျှူမေ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဝိနိဝိနိပါးပါး ရှိသူတစ်ဦး

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူပုလေးက...

“လျှူဂေဟာ သခင်မလေးဆိုတာ ရောက်လာပြီလေဗျ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဝင်လာသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဪ”

ထိုလူသည် ရှေ့လှမ်းလာပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ညွှန်ပြ၍...

“ထိုင်ပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်က ပုအိမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်မိ၏။

“ဦးက ပုအိမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ့်”

“ဒါဖြင့် သူက..”

လူပုကို ညွှန်ပြ၍ ပြော၏။

အမုန်းနီဝုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

ပုအိမ်းက...

“သူဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ လူပုကလေးပါ။ စီအမ်းက လူပုလေးဆိုရင် လူတိုင်း သိကြပါတယ်”

ဟု ပြောပြ၏။ သူမ ပိုအံ့သြရသည်။

စီအမ်းလူပုသည် နာမည်ကျော်သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို ကြားဖူးခဲ့၏။

ယခုမှ လူချင်း တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

သူမ လူပုကို ကြည့်၍ မကျေမနပ်ဖြင့်...

“သူက ပုအိမ်းလို့ ပြောသေးတယ်”

ဟု ပြော၏။ ပုအိမ်း ရယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့..ဟဲ့ စီအမ်းလူပုလေးဟာ အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တဲ့ နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်”

ဟု ပြော၏။ သူမက...

“ကျွန်မအဖေ မတရား လုပ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့သေးတယ်ရှင့်”

ပုအိမ်း သက်ပြင်းချသည်။

“မိန်းကလေး၊ လျှူဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သတင်းတွေဟာ အတော်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပါတယ်”

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမက...

“ဦးတို့ ကြားတဲ့ သတင်းတွေ မှားနေပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုအိမ်း ခေါင်းညိတ်၏။

“မိန်းကလေးဟာ ကာယကံရှင် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်လို
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

သူမက...

“ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ဦးအနေနဲ့လဲ ကျွန်မကို ကူညီစေချင်ပါတယ်ရှင်”

ပြောလိုက်လေသည်။

ပုအိမ်းက...

“အညတရဆီ လမ်းညွှန်ပေးဖို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ရှင်”

“သူဟာ သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘဲ တစ်သက်လုံး
အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ဘယ်သူကမှ အနှောင့်အယှက် မပေးသင့်တော့ဘူးလို့ အား
လုံးက လက်ခံယုံကြည်ထားတယ်”

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

သူမက...

“ကျွန်မဖေဖေ ကိစ္စကို သူကူညီမှ ဖြစ်နိုင်မှာမို့ပါရှင်”

“ခက်တာပဲ မိန်းကလေးရယ်”

ပုအိမ်း ညည်းတွား၏။

သူမက...

“ကျွန်မဖေဖေကို ဘယ်သူမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊
ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ပုအိမ်းက...

“မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ဟာ အညတရ အကြောင်း ပြောပြရင်
သူ့အပေါ် စော်ကားသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လူပုက ကြားဖြတ်ပြော၏။

“မိန်းကလေး၊ မင်းကို ခုချိန်လောက်ထိ လက်ခံစကားပြော
နေတာတောင် လွန်လွန်းလှပြီ၊ မင်းတောင်းဆိုမှုတွေကို ဘယ်နည်း
နဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်
မယ်”

ပုအိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လျူမေ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရန်တွေ့၍ ထွက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပုအိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဘယ်လို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတာသာ ပြောပါ။ သူ့ကို ဘယ်လို ရှာရမလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ဟု ပြော၏။

လူပုက...

“ပုအိမ်း၊ ခင်ဗျား...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပုအိမ်းက လက်ကာပြ၏။

“သူပြောတာ နားထောင်ပါဦးလေ”

ဟု ပြော၏။

လူပုက...

“ကောင်းပြီလေ၊ နားထောင်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား လျှူမေကို ကြည့်နေလိုက်ကြလေ သည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မဖေဖေဟာ မတရားအကွက်ဆင်ခံခဲ့ရတာပါရှင်”

ဟု အစချီ၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များအား ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

လျှူမေ၏စကား ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပုအိမ်းနှင့် လူပုလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

ပုအိမ်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူပုလေးက...

“လူတစ်ယောက်မှာ နားနှစ်ဘက် ရှိတာက အတော်ခက် တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လျှူမေက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

လူပုလေးက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ကျန်ဂေဟာက လူတွေ သိုင်းလောကထဲမှာ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကြားခဲ့ရပြီးပြီ၊ ခုတစ်ဖန် မိန်းကလေး ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားခဲ့ရပြန်ပြီ၊ ခက်တာက ဘယ်သူ့စကား တွေကို ယုံရမယ်လို့ ရုတ်တရက် ဝေခွဲလို့ မရနိုင်တာပဲ”

ပုအိမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သဘောကတော့ ကျန်ဂေဟာပိုင် ရှင်နဲ့ကော အဖမ်းခံနေရတဲ့ လျှူထင်းယိကော တွေပြီး မေးမြန်းစုံစမ်း

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်ရင် အဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လူပုလေးက...

“မိန်းကလေးကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလာလေသည်။

လျှူမေက...

“ကျန်ဂေဟာက လူတွေဟာ ကြေးစားငှားပြီး ကျန်မရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့ရုံမကဘဲ ထိုက်ကျုံး ဂိုဏ်းကိုလဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြပါပြီ။ သည်ကိစ္စကိုရော ဦးတို့ ထည့် သွင်းစဉ်းစားကြစေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပုအိမ်းက...

“ဒါဟာ ကျန်ဂေဟာရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာကို မိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်သလဲ၊ သက်သေအထောက်အထားပြနိုင် သလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

လျှူမေက...

“ကျန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့ပါ”

သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက် သည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း၌ သူမထက် အလျင် ကျန်ဂေဟာမှ လူတစ် ယောက် ရောက်နှင့်နေပြီး သူမအား ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းမှ လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့ပုံ၊ သူမအား လုပ်ကြံကြပုံနှင့် မျက်လုံးနီ လူသတ် သမားအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ပုအိမ်းတို့ အံ့သြသွားကြသည်။

“မျက်လုံးနီနဲ့ လူသတ်သမား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဝှောင်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါ တယ်”

လူပုလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်၊ နေဦး၊ ကျုပ်စဉ်းစားလိုက် ဦးမယ်”

လျှူမေနှင့် ပုအိမ်းတို့က စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

အတော်လေးကြာမှ လူပုလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ လေသည်။

ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ပုအိမ်းက...

“ဘာတွေ မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူပုလေးက...

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ဘာတွေ မဖြစ်နိုင်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲသည် လူစားမျိုးတွေဟာ တောင်ပင်လယ်ဒေသမှာသာ
တွေ့ရတတ်တဲ့ လူစားမျိုးတွေမို့ပဲ”

“ဟင်”

ပုအိမ်း တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသည်။

လျှူမေကား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ အပူလက်ဝါးပညာကိုလဲ တတ်
မြောက်ထားတယ်၊ အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့တပည့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောပါ
တယ်”

“ဟေ”

လူပုလေးနှင့် ပုအိမ်းတို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။
သူတို့သည် လျှူမေအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းပြောတာ အမှန်ပဲနော်”

ဟု မေးလာကြသည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါရှင်”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

ပုအိမ်းက...

“မိန်းကလေး ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အတော့်ကို လေးနက်
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ၊ အမုန်းသိုင်းသမားကတော့ သေဆုံးသွား
တာကြာပြီ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်က မကျေနပ်လို့
သိုင်းလောကကို နှောင့်ယှက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

လူပုလေးက...

“မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်ရော အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့တပည့်ရော
သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုရင်..”

သူ၏စကား တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

လျှူမေက...

“ဒါကြောင့် ကျွန်မက အညတရကို တွေ့ချင်တာပါ၊ ဒီကိစ္စ
တွေကို သူပဲ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ပုအိမ်းက...

“ခက်တာက အညတရဟာ သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်
တော့တာဘဲ၊ သူ့ကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်း
နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

လျှူမေက...

“သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားရမယ်ဆိုရင်တော့
သူက လက်ဝိုက်ကြည့်နေမှာလား”

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပုအိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လျှူမေက...

“ကျွန်မ အညတရနဲ့ သွားတွေ ပါရစေ့ရှင်၊ ကျွန်မကို ကူညီ

ပါ”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ပုအိမ်းက...

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဦးရယ်၊ ဒီကိစ္စကို အညတရက ကူညီမှာပါ၊ ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးပါ”

သူမက အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သော်လည်း ပုအိမ်းက ဘာမှမပြောချေ။ လူပုလေးက သက်ပြင်းအခါခါ ချနေသည်။

“ကြာသော် သူမ စိတ်ပျက်လာသည်။

“ဦးတို့ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မက ရှိပါစေ တော့ရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။

ပုအိမ်းနှင့် လူပုလေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဘာမျှ မပြောကြချေ။

လျှူမေသည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ ခြေလှမ်းရပ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပုအိမ်းတို့ မလှုပ်မယှက် ရှိနေပါသည်။

လျှူမေ ဒေါသသွားသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

“ဟွန့် ငါ့ကို မကူညီကြဘူးဆိုရင်လဲ ငါဘာသာ အကူအညီ လိုက်ရှာတော့မယ်”

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး ထွက်လာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လျှူမေသည် အိမ်အပြင်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ပုအိမ်းတို့က မကူညီဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

သူတို့လည်း အညတရ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိထားရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။

သူမသည် ကိုယ့်အားကိုးကိုးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင်...

“ဟူး”

မလှမ်းမကမ်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်ကို အလိုလို သိလိုက်လေသည်။

လျှူမေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကဗျာကယာ ကြည့်လိုက်ရာ အပြာရောင်ဝတ်ထားသူတစ်

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဦးသည် သစ်ပင်များသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်
ရလေသည်။

လျှူမေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

သူမ ရင်ထဲ စိုးရိမ်လာသည်။

သူမအား အပြာရောင်ဝတ်ထားသည့် မျက်လုံးနီနှင့်လူသတ်
သမားက လိုက်လံဒုက္ခပေးနေသည်မှာ ကြာပြီ မဟုတ်ပါ လား။

ထိုလူသည် ကျန်ဂေဟာမှ လူများထက်ပင် ကြောက်စရာ
ကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။

သစ်ပင်တို့ကြား၌ သေသေချာချာ ရှာကြည့်သည်။

မည်သည့် လူရိပ်လူရောင်မျှ မတွေ့ရချေ။

လျှူမေ သက်ပြင်းချလေသည်။

“ငါ အမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးကာ ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

သို့သော်...

ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ
ရပ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် အဆောက်အဦးဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

အိမ်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပုအိမ်းနှင့် လူပုလေးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေ၏။

သူတို့သည် ခြေသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဝင်လာသည်ကို
တွေ့လျှင် လှမ်းကြည့်လေသည်။

လျှူမေ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

သူမ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို...ဟို”

သူမ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မည်သို့ ပြောရမှန်း မသိအောင်
ဖြစ်သွားသည်။ ပုအိမ်းက...

“မိန်းကလေး ဘာများ မေ့ကျန်ခဲ့လို့လဲ”

ဟု မေးလာသည်။

လျှူမေက...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ပုအိမ်းက...

“ဒါဖြင့်”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လျှူမေက နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။ ထိုစဉ်...

“မိန်းကလေး ခဏနေပါဦး”

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူပုလေး တားလိုက်သည်။

လျှူမေ ကြည့်လိုက်၏။

လူပုလေးက...

“မိန်းကလေးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့ ပြန်လာခဲ့တာ
မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

လျှူမေက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်လို အကြောင်းလဲဆိုတာ ပြောသွားဦးမှပေါ့ကွယ်”

လျှူမေက...

“မျက်လုံးနီလူသတ်သမားဟာ ဒီနေရာကို ရောက်လာပြီ”

“ဪ”

လူပုလေးက ပုအိမ်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

ပုအိမ်းက...

“မျက်လုံးနီနဲ့လူသတ်သမား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဒီနေရာကို ရောက်နေပြီဆိုရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့

လာမတွေ့တာလဲ”

လျှူမေ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကျုပ် ရောက်နေပါပြီ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

◆ ◆ ◆

လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး သူ၏
မျက်လုံးတို့သည် အနီရောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ မိမိ၏လူယုတ်တော်များအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့
သော လူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလျှင် လျှူမေသည်
ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာ သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါး၍ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“နေဦး”

လူပုလေးသည် ချက်ချင်း အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လျှူမေ
ကို ဟန်တားလေသည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက...

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ။ ဒီလူယုတ်မာကို ကျွန်မရင်ဆိုင်ရမယ်”

လူပုလေးက...

“ကျုပ်စကား နားထောင်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့က မင်းကို ကူညီဖို့

စဉ်းစားထားကြပါတယ်”

ဟု ဖျောင်းဖျလေသည်။

ပုအိမ်းကလည်း ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

မျက်လုံးနီနဲ့လူသတ်သမားက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားသည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်သည်။

ပုအိမ်းက...

“ကျုပ်က ပုအိမ်းပါ။ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်

မလား”

ဟု မေးလေသည်။

မျက်လုံးနီနဲ့လူသတ်သမားက...

“ကျုပ်က လူသတ်သမား”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“ကျုပ်က လူသတ်သမားပါ”

“ဪ”

ပုအိမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လေသည်။

အမုန်းနီရုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“လူသတ်သမားတစ်ယောက်အတွက် လူသတ်ရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့နော်၊ မင်းမှာကော ဘယ်လိုအကြောင်းများ ရှိနေသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူပုလေးက ရယ်မောလေသည်။

ထိုလူက စိုက်ကြည့်နေ၏။

လူပုလေးက ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ပုအိမ်း လက်ပိုက်ကြည့်နေ၏။

လူပုလေးသည် မျက်လုံးနီနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ ရပ်ကာ...

“မင်း လူသတ်ကောင်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ၊ ကျုပ်ကရော ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မျက်လုံးနီနှင့်လူသတ်သမားက ဘာမှ မပြောဘဲ နေလေသည်။

လူပုလေးက...

“မင်းသိအောင် ကျုပ်ပြောပြရဦးမယ်၊ ကျုပ်က လူသတ်သမားကို ဆုံးမတဲ့လူ”

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောပြီး ရယ်မောလေသည်။

ပုအိမ်းက ပြုံးလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း

လောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

“ဘာ”

လူပုလေး ဆက်၍ မရယ်နိုင်တော့ပါ။

မျက်နှာကြီးနီအောင် ဒေါသထွက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခွေးပစ်တဲ့တုတ်က ဘယ်လောက် စွမ်းတယ် ဆိုတာ တွေ့ရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ထိုလူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

လူပုသော်လည်း သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လှသည်။

လူပုလေး၏လက်ချက်ဖြင့် ထိုလူ လဲကျသေဆုံးမည် ဖြစ် လေသည်။

သို့သော်...

“သွားစမ်း”

မျက်လုံးနီ၏ အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူက လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်၍ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက် သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူပုလေးမှာလည်း ရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားသည်။

◆ ◆ ◆

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်”

“ဟာ”

လျှူမေနှင့် ပုအိမ်းတို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။
လူပုလေး၏လက်ချက်ဖြင့် ထိုလူ ခံလိုက်ရမည်ဟု ယုံကြည်

ထားကြသည်။

ယခုတော့...

လူပုလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေလေသည်။

ပုအိမ်း ချက်ချင်း သတိဝင်လာသည်။

ထိုလူအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း...”

ထိုလူက...

“ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း နေတော့မှာလား”

ဟု ပြောလေသည်။

ပုအိမ်း ခံပြင်းသွားသည်။

“စိတ်ချ၊ မင်းကို ဆုံးမမယ်”

စကားဆုံးလျှင် မျက်လုံးနီနှင့်လူထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

မျက်လုံးနီနှင့်လူသတ်သမားက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ လက်

ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ပုအိမ်း ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေတော့သည်။

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

သို့သော်...

မျက်လုံးနီလူသတ်သမား၏လက်ဝါးက သူ၏ရှင်ဝသို့ တည့်
မတ်စွာ တိုးဝင်သွားသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပုအိမ်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယခု...

လူပုလေးရော ပုအိမ်းပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲနေပြီ ဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျနေ၏။

သူတို့ သေဆုံးသွားရပြီ ဖြစ်သည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

ထိုလူလည်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

သူ၏အေးစက်သော မျက်လုံးများက သူမအား စိုက်ကြည့်
နေသည်ကို သူမနားလည်လိုက်သည်။

သူမ အပေါ်သို့ မော့၍ မကြည့်ရပေ။

သူမ၏ခြေလက်များ အေးလာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာသည်။

ထိုလူသည် သူမ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ကြောက်
စရာကောင်းသူ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။သူမကိုလည်း ချမ်းသာမပေးဘဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုမိ
မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

သူမ အံတင်းတင်းကြိုက်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ကြောက်မယ်လို့ ထင်လား”

ဟု ကြိုးပါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးနှိပ်သို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်

အမုန်းနီရုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

လိုက်သည်။ သို့သော်...

“မင်းသေဖို့ အချိန်မတန်သေးဘူး”

မျက်လုံးနှိပ်လူက အေးတိအေးစက် ပြောလာသည်။

စကားဆုံးသည့်အခါ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

လျူမေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မျက်လုံးနှိပ်လူ အဘယ်ကြောင့် သူမကို အသက်ရှင်လျက်
ထားခဲ့ရပါသနည်း။သူမသည် ထိုလူအား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်လုံးနီ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
အချိန် မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။
“အင်း...အင်း”

ညည်းတွားသံ ထွက်လာမှ လျူမေ သတိဝင်လာသည်။
လှည့်ကြည့်မိသည့်အခါ ပုအိမ်းက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ
သည်ကို တွေ့ရ၏။
“ဦး”

လျူမေ ကပျာကယာ ပြေး၍ ဖေးမလိုက်သည်။
ပုအိမ်းက...

“တူမကြီး၊ သူ့..သူဟာ အမုန်းသိုင်းသမားနဲ့ ပတ်သက်နေ
တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်”
ဟူ၍ အားယူပြော၏။

သူသည် လျူမေ ပြောစကား မှန်ကန်ကြောင်း သဘော
ပေါက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။
လျူမေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ဘာမှ မတတ်
နိုင်ပေ။

ပုအိမ်းက...
“တူမကြီး သူ့ကို အညတရကပဲ ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မယ်”
လျူမေက...

အမုန်းနီဝုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အညတရ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြ
နိုင်ရင် ပြောပြပါလားရှင်”
ဟု မေးလိုက်သည်။

ပုအိမ်းက...

“အညတရဟာ စိမ်းလန်းတောင်ကုန်းမှာ ရှိတယ်၊ အမြန်
ရောက်အောင် သွားပါ”

ဟု လမ်းညွှန်ပေးလေသည်။

လျူမေ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူမ တွေ့လိုသည့် အညတရနှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်
ပါလား။

ဖခင်ဖြစ်သူကို ကယ်တင်နိုင်တော့မည်ဟုလည်း ယုံကြည်
ထား၏။

ပုအိမ်းက...

“စိမ်းလန်းတောင်ကုန်းအနီးမှာ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိတယ်၊
အဲသည်ကို အရောက်သွားနိုင်ရင် သူ့ကို မင်းတွေ့ရပါလိမ့်မယ်”
ဟု ပြော၏။

လျူမေက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အညတရကို တွေ့အောင် ရှာပြီး
မျက်လုံးနီကို ဆုံးမနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဦးလဲ ဘာမှမပူနဲ့၊

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သမားတော်ဆီ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်”
 ပုအိမ်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာသည်။
 “ဂျေ”
 ပါးစပ်ထဲမှ သွေးတို့ အနီထုတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ သေဆုံးသွားလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ပြဿနာ

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။
 လမ်းဆုံလမ်းခွ တစ်နေရာ၌ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်
 ရှိနေ၏။
 လျှူမေသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်ကာ စား
 သောက်ဆိုင်လေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။
 သူမသည် ပုအိမ်းထံမှ ထွက်လာပြီး စိမ်းလန်းတောင်ကုန်း
 သို့ ဦးတည်ခရီးနှင်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။
 ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်
 ဖြစ်နေပြီး စားသောက်ဆိုင်လေးအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်း
 ဖိုက်ထဲ၌ တကြုတ်ကြုတ်မြည်ကာ ဆာလောင်လာသည်။

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခရီးတထောက်နားကာ စားသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လျူမေ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သော အခါ လူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားလေသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားကာ စားသောက်လိုက်လေသည်။

သူမ စားသောက်နေစဉ်မှာပင် အခြားသော စားသောက်သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်များ၊ သိုင်းသမားများ ပါဝင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ တစ်ခဏအတွင်း လူပြည့်သွားတော့၏။

လျူမေသည် စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူများမှာ ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုလူများသည် ကြိုးဂေဟာမှ လူများဖြစ်ကြောင်း သူမ သိရှိလိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကြိုးဂေဟာမှ လူများသည် သိုင်းလောကထဲသို့ ထွက်လာ

ကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“သူတို့ဟာ ငါ့ကို လိုက်ရှာနေကြတာများလား”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူမအား မတွေ့မမြင်ရလေအောင် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ကြိုးဂေဟာမှ လူများ ဆိုင်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ထိုလူများသည် ထိုင်စရာနေရာ မရှိသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး ဆိုင်လုလင်များအား ခေါ်ယူကာ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များကလည်း ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ကြလေသည်။

သို့တိုင် ကျေနပ်ခြင်း မရှိဘဲ...

“ဟေ့ ငါတို့အတွက် ဘာကြောင့် နေရာ မရှိရမှာလဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောကြလေသည်။

ထိုလူများ၏အသံကြောင့် အချို့သော စားသောက်နေကြသူများသည် ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ နေရာလွတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရကား...

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားငါးယောက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် နေရာလွတ်များတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက် ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားစားသောက်လိုက်ကြ သည်။

လျှူမေ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကြိုးဂေဟာက လူတွေဟာ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများ အကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေကြသူတွေပါ။ အခုတော့ သူတို့ဟာ လူရမ်းကားတွေ ဖြစ်နေကြပါလား”

ဟု စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားငါးယောက်ကား ဘာကိုမှ အမှု မထားကြချေ။

အားရပါးရ စားသောက်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

“ငါတို့ဟာ အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်သွားတော့ တယ်၊ ကြိုးဂေဟာရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာကို သဘောကျတယ်ဟေ့”

ဟု ပြောလေသည်။

အခြားတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတယ်၊ လုပ် ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်၊ ငွေလဲ များများရတယ်၊ မကြာခင် ကြိုးဂေဟာ သိုင်းလောကသားတွေ အကြောင်း သိသွားအောင် လက်မထောင်ပြ ခြီးမှာ”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုလူသည် ကြိုးဂေဟာမှ လူများကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့က သည်မှာ ရောက်နေကြတာကိုး”

ဟု ပြောကာ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

လျှူမေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင် အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

“လီဝမ်းစိမ်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းသည် ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီဆိုသော

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်းကြောင့် သူမနှင့် လမ်းခွဲကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှူမေသည် လိဝမ်းစိမ်းအား လှမ်းခေါ်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မခေါ်ဘဲ နေလိုက်လေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းကို မြင်လျှင် ကြိုးဂေဟာမှ လူများ အသံတိတ် ဆိတ်သွားသည်။

လိဝမ်းစိမ်းအား လှည့်ကြည့်လာကြသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးမှတော့ ရှောင်နေလို့ မရပါဘူးလေ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကြိုးဂေဟာမှ လူတစ်ယောက်က...

“မင်းဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကလား”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သား လိဝမ်း

စိမ်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် ဝုန်းခနဲ

အမုန်းနီရုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ထရပ်လာကြသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဆိုင်ထဲမှာ သူတစ်ပါးအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်၊

ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ရအောင်”

ဟု ပြောကာ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ ပြေးဖို့တော့ မကြန့်နဲ့”

ကြိုးဂေဟာမှ လူများက အော်ငေါက်ရင်း ချက်ချင်းလိုက်သွားကြသည်။

လျှူမေလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စားသောက်ဆိုင်လေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေကွက်
လပ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

လိဝမ်းစိမ်းသည် မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်း
ရပ်လိုက်သည်။

ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများလည်း ရပ်လိုက်ကြသည်။

ငါးယောက်သား လိဝမ်းစိမ်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ကြိုးဂေဟာက သိုင်းလောကမှာ အဖြူရောင်အဖွဲ့အစည်း
အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်
ပြောင်းသွားပြီး လူဆိုးဓားပြဂိုဏ်းတစ်ခုလို ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကြိုးဂေဟာမှ လူများက ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ဖန်...

တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ကြိုးဂေဟာဟာ သိုင်းလောကမှာ ဩဇာမြန်ဖို့ ရည်ရွယ်
ထားပြီးပြီ၊ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဆုံးမလိုက်တာ ပထမဆုံးပဲ၊ အခု
စိမ်းလန်းကျေးရွာကိုသွားပြီး ဆုံးမကြမလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့
နောက် လိုက်လာတာ ကံဆိုးတာပဲ”

အမုန်းနီရုံး (၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးရင် သိုင်းလောကရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခံရ
လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ကို ကျုပ်က ဆုံးမပြမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ယား”

လိဝမ်းစိမ်းက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မြေကွက်လပ်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားငါးယောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်
သွားကြသည်။

လိဝမ်းစိမ်း မချီပြီးပြီလိုက်သည်။

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့အတွက် ဘယ်လို အပြစ်
ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိစေရမယ်”

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

လျှူမေသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ နေ၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့

ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်း အနိုင်ရသည်ကို မြင်လျှင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်

ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မင်း တော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှူမေ အံ့သြသွားသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာ

ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အဘွားအိုတစ်ဦးက လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုအဘွားအိုကို မြင်လျှင် လျှူမေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟွားဂေဟာက ဂေဟာရှင် ဟွားကျင်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဟွားဂေဟာရှင်ဟွားကျင်း...။

ဟွားကျင်းသည် သူမ၏ဖခင် လျှူထင်းယိနှင့် အဆင့်တူ

သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

BURMESE
CLASSIC
.com

အမုန်းနီရုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ဟွားကျင်းကို တွေ့လျှင် ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားတို့ ဝမ်း
သာသွားကြသည်။

“ဂေဟာရှင်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟု ဦးညွတ်၍ ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြသည်။

ဟွားကျင်းက...

“မင်းတို့ရဲ့ ဆရာရော”

ဟု မေး၏။

ကြိုးဂေဟာမှ လူတစ်ဦးက...

“ဆရာ စိမ်းလန်းကျေးရွာ သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟွားကျင်းက...

“မင်းတို့ ဘာလို့ လိုက်မသွားကြတာလဲ”

ဟုပြောလျှင် ထိုလူငါးဦး ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ကြသည်။

ဟွားကျင်းက...

“မင်းတို့ဆရာ စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူးလား

မြန်မြန်သွားကြ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားငါးဦးသည် ချက်ချင်းပင် ပြေး

လွှားသွားကြသည်။

ဟွားကျင်းတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့မှ လီဝမ်းစိမ်းဘက်သို့

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လှည့်၍...

“မင်းက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကလား”

ဟု မေး၏။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်း ပျက်စီးတာကြောင့် မင်းက မကျေမနပ်

ဖြစ်နေတာလား”

“ဘာဗျ”

လီဝမ်းစိမ်း ခံပြင်းမိသည်။

ဟွားကျင်းကို စိုက်ကြည့်၍...

“ခင်ဗျားကဲ့ရဲ့ ဟွားဂေဟာကို အခြားလူတွေ ဖျက်ဆီးခဲ့ရင်

ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွားကျင်းက ဟားတိုက်ရယ်မော၍...

“ဟွားဂေဟာကို ဘယ်သူက ဖျက်ဆီးရဲလို့လဲ”

ဟု ပြော၏။

“ကျုပ်က ဟွားဂေဟာကိုရော ကြုံးဂေဟာကိုပါ ဖျက်ဆီး

ပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ဟွားကျင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘယ်လောက် တတ်နိုင်မလဲ ကြည့်ရသေး
တာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် တောင်ဝှေးကို မြေပေါ်ဆောင်၍ တိုက်ခိုက်
၍ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

လီဝမ်းစိမ်းသည် ဟွားကျင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယှဉ်
နိုင်ကြောင်း လျှူမေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ရပ်လိုက်”

ဟု အော်၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက လျှပ်တပြက် ခုန်ချလာ၍ မြေကွက်လပ်သို့
ရောက်လာ၏။

သူမကို တွေ့လျှင် လိမ်းစိမ်း အံ့သြဝမ်းသာသွားရသည်။
“ညီမ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

လျှူမေက...

“အစ်ကို ဘာမှ မပူနဲ့”

သူမသည် လိမ်းစိမ်းနှင့် ပန်းချင်းယဉ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ဟွား
ကျင်းကို ကြည့်ကာ...

“ရှင်တို့ မတရားလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မှတ်
ထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟွားကျင်းက လျှူမေကို မြင်လျှင် အံ့သြသွားသည်။

“ညည်းကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူမက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေကို မတရားစွပ်စွဲပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့
တာမို့ ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်မက အကူအညီလိုက်ရှာနေတာပါ”

“အကူအညီရဖို့တော့ မဝေးတော့ဘူး၊ ရှင်တို့ရဲ့ မတရားတဲ့

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

လုပ်ရပ်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် ဖော်ထုတ်မှာပါ”

သူမ၏စကားအဆုံး၌...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွားကျင်း ရယ်လိုက်သည်။

သူမ၏ရယ်သံက ငှက်ဆိုးဆိုးသံပမာ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်လာ၏။

“ညည်း တော်တော်စကားတတ်နေပါလား၊ ညည်းအဖေ
သေပြီဆိုတာ အခုထိ မသိသေးဘူးလား”

“ရှင်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားရသဖြင့် သူမ ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်ရသည်။ သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ရှင်..ရှင် ဘာပြောတယ်၊ ဖေဖေ သေပြီ ဟုတ်လား”

ဟွားကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ သိုင်းပညာလဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ၊ သူ့ရဲ့ လုပ်
ရပ်က လူတောမတိုးရတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခဲ့တာပဲ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် သူမ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ကျလာသည်။

“ဖေဖေရယ်”

ညည်းတွား၍ မြေပေါ်သို့ ခူးထောက် ကျသွားလေသည်။

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ညီမ”

လိမ်းစိမ်း ကဗျာကယာ ဖေးမလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွားကျင်းက ဟားတိုက်၍ ရယ်မောသည်။

“လျူဂေဟာက ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်”

“အခုတော့ လျူဂေဟာရော ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းပါ လောက ကြီးက ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ”

သူမသည် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူမ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ရပ်လိုက်”

သူမသည် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ၍ အော်လိုက်သည်။

ဟွားကျင်းက လှည့်ကြည့်လာသည်။

လျူမေက...

“ရှင် သေဖို့သာ ပြင်ထား”

ဟု ကြုံးဝါး၍ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

လိမ်းစိမ်းကလည်း ပြေးဝင်သည်။

နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ဖြစ်၏။ ဟွားကျင်းက...

“မင်းတို့ကို ငါ ဂရုစိုက်နေရမှာလား”

ဟု ပြော၍ တောင်ဝေးကို မြေပေါ်စိုက်၍ လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဟွားကျင်းသည် ခေသူ မဟုတ်သဖြင့် လိမ်းစိမ်းနှင့် လျူ မေတို့ မပေါ့ဆရဲဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ် ၏။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။

သို့သော်...

နှစ်ယောက်-တစ်ယောက် တိုက်နေသည့်တိုင် လိမ်းစိမ်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်စထက်တစ်စ အရေးနိမ့်လာကြသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွားကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူမက လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစု၍ ရိုက်လိုက်လျှင်

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သည့် အသံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လိမ်းစိမ်းရော လျူမေပါ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

◆ ◆ ◆

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟွားကျင်း၏ကျယ်လောင်သည့် ရယ်သံက ဟိန်းထွက်နေ

၏။

သူမသည် လျှူမေကို အနိုင်ယူပြီးသည့်တိုင် အလွတ်ပေး
မည့်သဘောမရှိပေ။

မြေပေါ်မှ တောင်ဝှေးကို နှုတ်ယူ၍...

“မင်းတို့နှစ်ဦးက ဆူးညောင့်မလတ် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်
မင်းတို့ကို ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်းပစ်ရမယ်”

ဟု ပြော၍ တောင်ဝှေးနှင့်ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်၏။

လိဝမ်းစိမ်းတို့က မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်ကြသည်။

သို့တိုင် ဟွားကျင်း၏တောင်ဝှေး ရိုက်ချက်ကို ရှောင်နိုင်စွမ်း

မရှိပါပေ။

ထိုစဉ်...

“ဝှစ်”

“ခြင်း”

လေတိုးသံ ထွက်လာသည်။

လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာကာ ဟွားကျင်း၏တောင်

ဝှေးကို ထိမှန်လေသည်။

တောင်ဝှေးကိုထားသည့် ဟွားကျင်း၏လက်မှာ ထုံကျင်

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

သွားလေသည်။

သူမသည် ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်၍...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

သူမ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်တာ

မရှက်ဘူးလား”

စကားသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

သစ်ပင်တို့ကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ

၏။

ထိုလူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိသော ရုပ်ဆိုးကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်၏။

ထိုရုပ်ဆိုးကြီးကို မြင်လျှင် ဟွားကျင်း မျက်နှာပျက်သွား

သည်။

သူမ ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်၍...

“ရှင်..ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေး၏။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျား သည်
နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဟု မောင်းထုတ်လေသည်။

ဟွားကျင်း ဒေါ်ပွမိသည်။

“ရှင်မောင်းထုတ်တိုင်း ထွက်သွားရမှာလား”

သူမသည် တောင်ငွေကို ဝေယမ်း၍ လျှပ်တပြက် ရှေ့တိုး
၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“အသက်ကြီးနေပြီ၊ မိုက်လုံးကြီးနေတုန်းပဲလား”

ဟု ပြော၍ အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်...

“သွားစမ်း”

ဟု အော်၍ လက်ဝါးနှင့် အသာလှမ်းပုတ်လိုက်လေသည်။

“အင့်”

ဟွားကျင်း မသဲမကွဲ ရေရွတ်၍ ဒယီးဒယိုင်နှင့် နောက်
ဆုတ်သွားရလေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပေ။

ဟွားကျင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ ဆုတ်
သွားပြီးလျှင် ရုပ်ဆိုးကြီးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အမုန်းနီရုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း မသွားသေးဘူးလား၊ ဆက်ပြီး မိုက်တွင်း
နက်ချင်လို့လား”

ဟု အော်လိုက်သည်။

ဟွားကျင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် မကြာခင် ကျွန်မအကြောင်း သိရ
မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တောင်ငွေကို မြေပေါ်ထောက်၍ ပြေးသွားလေသည်။

ဟွားကျင်း ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လီဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့ အသက်ချမ်းသာရာရသွားသည်
ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

လျှူမေက ရုပ်ဆိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးကလည်း သူတို့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်
နေ၏။

လျှူမေက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ကူညီတဲ့ ဦးရဲ၊ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့
ပါဘူးရှင်”

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရင် မင်းတို့ အဝေးကို ထွက်သွားကြ

တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြပေ

တော့”

လျူမေက...

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

“ကျွန်မတို့ကို ကူညီနိုင်မယ့် လူတစ်ဦးပဲရှိတာ၊ ရှေ့ဆက်

မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မင်းတို့ ရှေ့ဆက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က မောင်းထုတ်ရမှာပဲ”

ဟု တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာထားနှင့် ပြောလေ

သည်။

သူမက...

“ဦးက ဘာကြောင့် သည်လောက် တားမြစ်နေရတာလဲ

ပြောပါ”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မင်းတို့ဟာ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတွေဆို

တာ ကျုပ်သိထားလို့ပါ”

လျူမေနှင့် လိဝမ်းစိမ်းတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြ

သည်။ လိဝမ်းစိမ်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဦးက ဘယ်သူဆိုတာ သိခွင့်မရနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြလို့လဲ အဂိုပဲ၊ မင်းတို့

သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ လှည့်ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

လျူမေက...

“ဦးက ကျွန်မတို့ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို တားနေတာ လက်မခံနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းပါ

ဘူးရှင်”

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ဦး ကျုပ်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရင် သွား

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြပေတော့”

ဟု ပြော၍ လမ်းဝိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လျှူမေက...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ တိုးရန် ဟန်ပြင်၏။

လိဝမ်းစိမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ညီမ”

သူမကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

သူမက...

“အစ်ကို ညီမတို့ စိမ်းလန်းတောင်ကုန်းကို အရောက်သွား

နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ညီမ၊ ဟွားဂေဟာရှင် ဟွားကျင်းဆိုတဲ့ အဘွားကြီးကို
တောင် ကျုပ်တို့ မယှဉ်နိုင်တာ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ စဉ်းစား
ကြည့်ပါ၊ သူဟာ အကြောင်းရှိလို့ ကျုပ်တို့ကို ဟန့်တားတာ ဖြစ်မှာ
ပါ”

ဟု ပြောမှ သူမ ငြိမ်ကျသွားသည်။

လိဝမ်းစိမ်းက ဆက်၍ ပြောသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“သူဟာ ကျုပ်တို့ကို ကယ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့ကျေးဇူး ရှိတော့
ရင်ဆိုင်မယ့်အစား သူ့ရှေ့မှာ နောက်ပြန်လှည့်မယ် ပြောပြီး နောက်
ကွယ်ကျမှ သူမသိအောင် ကွေ့ပတ်ပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ကြရင်
မကောင်းဘူးလား”

ထိုစကားကြားလျှင် သူမ စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို ပြောသလို လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ကဲပါ ညီမရယ်၊ ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူမလည်း လက်ခံလိုက်သည်။

သူမက ရုပ်ဆိုးကြီးကို ဦးညွှတ်၍...

“ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ပြောလေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးသည် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းတို့ တကယ် သွားကြမှာလား”

“တကယ်ပါရှင်”

“မင်းတို့ မသွားဘဲ ကျုပ် မသိအောင် တခြားလမ်းကနေ

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျွေ့ပတ်သွားကြမယ်ဆိုရင်ရော”

သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးသည် အတော်ပါးနပ်သူ ဖြစ်သည်။

သူမ၏နှုတ်ဖျားမှ...

“ကျွန်မတို့ တကယ် သွားကြမှာပါရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကောင်းပြီ၊ တကယ် သွားမယ်ဆိုရင် သွားကြ၊ နောက်တစ်

ခါ မင်းတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကို တွေ့ရရင် မလွယ်ဘူး မှတ်ပါ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

သူမက ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“လာ ညီမ”

လိမ်းစိမ်းက သူမ၏လက်ကို ဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။

သူမလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ လိမ်းစိမ်း နောက်မှ လိုက်

သွားလေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

တစ်ဖွတ်ထိုး

လျှူမေနှင့် လိမ်းစိမ်းတို့သည် ရုပ်ဆိုးကြီး၏ရှေ့မှ ခပ်
သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် ရုပ်ဆိုးကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်လျှင် လျှူမေ
က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

အနောက်ဘက်သို့ ကြည့်ပြီး...

“ရုပ်ဆိုးကြီးတော့ ကျန်ခဲ့ပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

လိမ်းစိမ်းက...

“ညီမ ရှေ့ဆက်သွားမလို့လား”

ဟု မေးလာ၏။

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်ပျံ့မလား ညီမရယ်”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲရှင်”

ရုပ်ဆိုးကြီးကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခုလောက်ဆို သူလဲ ထွက်သွားလောက်ရောပေါ့ရှင်”

ထိုစဉ်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာ

သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကို မြင်လျှင်...

“ဟင် ရုပ်ဆိုးကြီးပါလား”

လျှူမေ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိ၏။

နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ထွက်သွားမယ်ဆိုပြီး ခုထိ ထွက်မသွားကြသေးဘူး

မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

လျှူမေက...

“ကျွန်မတို့ ထွက်သွားမလို့ဘဲရှင်”

ရုပ်ဆိုးကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိမ်နဲ့ မင်းတို့ ပြောနေတာတွေ အားလုံး ကြားပြီးပြီ”

“ရှင်”

“မင်းတို့က အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာတောင် ထွက်
မသွားချင်တာ ဘာသဘောလဲ”

လျှူမေ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်ကရော ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက်တောင်
ဟန့်တားချင်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မင်းတို့ဟာ အညတရကို သွားရှာကြမယ်ဆိုတာ ငါသိနေ
လို့ပါ”

လျှူမေက...

“နေပါဦး၊ ရှင်က အညတရနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ”

“မေးစရာ မလိုဘူး၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“မေးရမယ်၊ ကျွန်မက အညတရကို သွားရှာမှာ၊ ရှင်က
ဘာကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ၏စကားကြောင့် ရုပ်ဆိုးကြီး ခံပြင်းသွား၏။

“အေး မင်းတို့ဟာ အညတရကို သွားပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးမယ့်လူဆိုတာ သိနေလို့ တမင်ဟန့်တားရတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေ ပြုံးလိုက်သည်။

“အညတရနဲ့ တွေ့ချင်ဟယ် ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မကို ဟန့်တား တဲ့ လူချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဒီနေရာအထိ အရောက်လာနိုင်ခဲ့ ပြီဆိုတာ ရှင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ရုပ်ဆိုးကြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဆက်သွားလို့ မရတော့ပါဘူးလေ”

လျှူမေက...

“ရှင်သေချာလို့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် တားနိုင်ရင် တားပေါ့ရှင်”

သူမက ခေါင်းမာနေသဖြင့် ရုပ်ဆိုးကြီး ဒေါသထွက်သွား သည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကြိုးဝါး၍ ရှေ့တိုးလာ၏။

လီဝမ်းစိမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

ကဗျာကယာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

လျှူမေ၏ရှေ့တွင် ဝင်ရပ်၍ အကာအကွယ်ပြုထားလိုက် ၏။ ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကောင်လေး၊ မင်း အရင်ဆုံး သေချင်လား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

လီဝမ်းစိမ်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန့်ပြင်လိုက်၏။

လျှူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

အဝေးမှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရုပ်ဆိုးကြီးက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လျှူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့လည်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ အဝေးတစ်နေရာမှ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မီးလောင်နေပါလား”

ရုပ်ဆိုးကြီး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လျှူမေတို့အား လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရုပ်ဆိုးကြီး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လျှူမေတို့အတွက် ဒုတိယအကြိမ် ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်
တော့သည်။

လီဝမ်းစိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ရုပ်ဆိုးကြီးနဲ့ လွတ်အောင်
ရှောင်မှဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မက ဘာကြောင့် သူ့ကို ကြောက်ရမှာလဲ”

လီဝမ်းစိမ်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ညီမ...သူဟာ”

“သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ အစ်ကို မသိသေး
ဘူးလား”

“ဟင်”

“သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မတို့ကို ခုလောက်
ထိ လက်ခံပြီး စကားပြောနေတာပေါ့”

လီဝမ်းစိမ်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးသာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလျှင်၊

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ဟွားကျင်းကဲ့သို့သာ ဆိုပါလျှင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောဆိုနေမည်
မဟုတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်သွားလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

လျှူမေက...

“ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်သွားမှာကို အရမ်းစိုး
ရိမ်နေတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် ရှေ့က အညတရ ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှား
ပါတယ်”

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ညီမက ဘာကြောင့် အညတရကို ဒီလောက်တောင် တွေ့
ချင်နေတာလဲ”

လျှူမေက အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်သည်။

မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်း၏အရှုပ်တော်ပုံကြောင့် လျှူမေ၏ဖခင်
သေဆုံးခဲ့ရသလို လီဝမ်းစိမ်း၏ဖခင်သည်လည်း သေဆုံးခဲ့ရပြီ ဖြစ်
သည်။သူတို့သည် ဘဝတူများ ဖြစ်ကြပြီဟု လီဝမ်းစိမ်း နားလည်
၏။ထိုမျှမကသေး သူမသည် သူ့ထက် ပို၍ စိတ်ဓာတ်မာ
ကျောသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။သူသည် သူမအား စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်လေ
သည်။

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ် လျှူမေက...

“ကျွန်မတို့ကို ကူညီနိုင်တာ အညတရတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အညတရကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကို တွေ့အောင် ရှာကြတာပေါ့”

ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လီဝမ်းစိမ်းက...

“အညတရက ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

သူမက...

“ကျွန်မစိတ်ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် အညတရဟာ ဟိုဘက်က မီးခိုးတွေ ထွက်လာတဲ့ နေရာမှာ ရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက ရုပ်ဆိုးကြီး ထွက်သွားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

စိမ်းလန်းတောင်...

ထိုတောင်ခြေတွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။

စိမ်းလန်းကျေးရွာ ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့ ကိုယ်ဖော့ပညာအား အသုံးပြု၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာခဲ့ရာ စိမ်းလန်းကျေးရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကျေးရွာမှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အဦးအချို့ မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် ထိုရွာကို ကြည့်ရင်း ဖခင် ပြောဖူးသော စုကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေသည်။

ထိုရွာတွင် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော စိမ်းလန်းသိုင်းသမားချန်းပေ ရှိလေသည်။

ထိုသိုင်းသမားသည် အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုးသည်ပိုးဆောင်ရွက်သော အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေလည်း သူမ၏ဖခင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ဟွားကျင်းတို့သည် ထိုရွာသို့ သွားမည့်သဘောရှိ၏။

သူတို့သည် ချန်းပေအား သွားရောက်ရန်ရှာကြခြင်းလော။

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ စိုးရိမ်လာသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေတော့သည်။

လီဝမ်းစိမ်းလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့်...

တစ်ဇောအတွင်းမှာပင် ထိုရွာအတွင်းသို့ နှစ်ယောက်သား

ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအခါ...

အိမ်လေးငါးလုံးမျှ မီးလောင်ပျက်စီးနေပြီး လူတစ်စုက အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသူများအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူစုအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျန် ဂေဟာ၊ ဟွားဂေဟာမှ လူများ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမက...

“ကျွန်မ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖွန်နေပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဟွားဂေဟာက လူတွေနဲ့ ကြိုးဂေဟာက လူတွေဟာ ကျုပ်တို့ ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးသွားကြတာပဲ၊ ကျန်

အမုန်းနိဂုံး (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

ဂေဟာက လူတွေလဲ ပါတယ်”

ဟု မကျေမနပ် ပြောလေသည်။

သူမက...

“သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ လျှူဂေဟာကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတာပေါ့၊ ခုလဲ ချန်းပေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ၊ ကျွန်မတို့ ဝင်ပြီး ကူညီ ရအောင်”

ဟု ပြောကာ တိုက်ခိုက်နေသော နေရာကို ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

လီဝမ်းစိမ်းက ဟန့်တားကာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ညီမ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့အပေါ် မကျေနပ်တာတွေ ရှိကြ ပေမယ့် စိတ်ထင်တိုင်းလဲ လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ဟု သတိပေးလေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ချန်းပေနဲ့ ညီမဟာ သိကြတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေ၏။

သူမက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ကျွန်မနဲ့တော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဖေဖေ ကိစ္စကို ပြောပြရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိမ်းစိမ်းက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို သွားတွေ့ရအောင်”

သူမက လိမ်းစိမ်းအား ကြည့်ကာ...

“သူ့ကိုကော ကျွန်မတို့က ဘယ်မှာ လိုက်ရှာမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေသည်။

လိမ်းစိမ်းက ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် ကြောက်လန့်

ဝကြား ပုန်းနေသော လူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

သတင်း

လျှူမေနှင့် လိမ်းစိမ်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ
သည်။

လိမ်းစိမ်းက ချုံပုတ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းသွားပြီး...

“ခင်ဗျား ထွက်လာရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ချုံပုတ်ကြီး လှုပ်ယမ်းသွားကာ လူ
တစ်ယောက် တိုးထွက်လာလေသည်။

ထိုလူက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိဝမ်းစိမ်းက...

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

ထိုလူက...

“ရွာ..ရွာထဲကို လူဆိုးတွေ ဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းနေပါ
တယ်”

“ဆရာကြီးချန်းပေကော”

“ရွာပိုင်ရှင်က ခရီးထွက်သွားပါတယ်”

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လိုက်ဖို့တာပါ”

လျှူမေက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ”

ရွာသားက...

“ရွာပိုင်ရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့နာမည်တော့ မသိပါဘူး၊
အားလုံးက အညတရလို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ သူဟာ တစ်ချိန်က ရွာပိုင်
ရှင်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

• အညတရသည် လူပေါင်း များစွာကို ကူညီခဲ့သူ မဟုတ်ပါ

လား။

• မမျှော်လင့်ဘဲ သတင်းရလိုက်သဖြင့် လျှူမေ ဝမ်းသာသွား

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

လေတော့သည်။

“ရွာပိုင်ရှင် ဘယ်ဘက်ကို သွားတာလဲ”

“အရှေ့ဘက်ကို သွားတာပါ”

လျှူမေက လိဝမ်းစိမ်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ လိုက်သွားကြမလား”

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ညီမ သဘောပဲလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ လူဆိုးတွေက ရွာကို မီးရှို့လိုက်ကြပြီ”

ရွာသားက အထိတ်တလန့် ညည်းညူကာ ပြေးလွှားသွား
တော့သည်။

လျှူမေ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သွားပြီးကူညီရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လိဝမ်းစိမ်းက...

“ညီမက အညတရကို တွေ့ချင်တယ်ဆို”

လျှူမေက...

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အညတရကို တွေ့ရဖို့က ကျွန်မအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် လူဆိုးတွေက စိမ်းလန်းကျေးရွာကို ဖျက်ဆီးချင်တိုင်း ဖျက်ဆီးနေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

လီဝမ်းစိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

လျှူမေ၏စိတ်နေသဘောထားကို သဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

ထို့နောက် မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်နေသည့် စိမ်းလန်းရွာက လေးဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

စိမ်းလန်းကျေးရွာ...။

စိမ်းလန်းကျေးရွာလေးမှ မီးခိုးလုံးများ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တက်နေ၏။

ဟွားဂေဟာ၊ ကြိုးဂေဟာနှင့် ကျန်ဂေဟာမှ လူများက ရွာပိုင်ရှင် ချန်းပေ၏အိမ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာထဲ ဝင်ကာ သောင်းကျန်းနေသည်ကို လက်မခံနိုင်သော

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ရွာသူရွာသားများက ရရာလက်နက် ဆွဲကိုင်ကာ ရင်ဆိုင်ကြလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း ဂေဟာသုံးခုမှ လူများအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရလေသည်။

ဂေဟာသုံးခုမှ လူများသည် အညတရ ရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းကြားထားသဖြင့် လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂေဟာသုံးခုမှ လူများ ထင်တိုင်းကျဲနေကြချိန်တွင်...

“ကျုပ်ရဲ့ ကျေးရွာကို လာပြီး စော်ကားရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး”

ကျယ်လောင်သော စကားသံသည် အားလုံးသော ဆူညံသံများကို ဖုံးလွှမ်းကာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဂေဟာသုံးခုမှ လူများ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလျှင် လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ရွာပိုင်ရှင် ချန်းပေ ဖြစ်လေသည်။

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းပေ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ချန်းပေသည် ရောက်လာသည်နှင့် ဂေဟာသုံးခုမှ လူများ အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လေပွေတစ်ခု တိုက်ခတ်လာသည့်အလား ပြင်းထန်ရကား ဂေဟာသုံးခုမှ လူများ ဖရှိဖရဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အား”

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ကခဲနက် ထွက်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

ချန်းပေသည် တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ ကျေးရွာကို ဘာကြောင့် နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ရ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

ဟု အသံဝါကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ဟွားဂေဟာပိုင်ရှင် ဟွားကျင်းက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက် လေသည်။

“ချန်းပေ၊ ရှင်တို့ ကျေးရွာဟာ လျှူဂေဟာရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ် တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ရောက်လာကြတာပဲ”

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ချန်းပေက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ် သလဲ”

ဟွားကျင်းက...

“လျှူထင်းယိက သစ္စာဖောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေကို ကျွန်မတို့က ဆုံးမရမှာပဲ”

ချန်းပေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီပြဿနာကို မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ က အညတရသိုင်းဆရာကို ဒုက္ခပေးချင်နေကြတာ မဟုတ်လား”

ဟွားကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင် မဆိုးဘူး၊ ကဲ အညတရသိုင်းဆရာဟာ ရှင်တို့ ကျေးရွာ မှာ အချိန်အတော်ကြာ လာပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးပြီ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

ချန်းပေက...

“မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ ပြဿနာတွေကို ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ၊ လျှူ ထင်းယိက ပြဿနာရှာပြီး မိုးကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ တခြားဌာနတွေကို စည်း ရုံးသိမ်းသွင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဟွားကျင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းပေက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ချိန်က အညတရနဲ့ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ ဆုံးမလိုက်တဲ့ အမုန်းသိုင်းသမားဟာ တောင်ပင်လယ်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ မသေခင် တောင်ပင်လယ်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ပညာတွေ သင်ပေးပြီး သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ မှာသွားခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အညတရနဲ့ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့။ အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့ တပည့်ဟာ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာပြီလို့ ကျုပ်ကို သတင်းရပြီးပါပြီ”

ဟွားကျင်း၊ ကျန်သခင်လေးနှင့် ကြိုးသခင်လေးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဟွားကျင်းက...

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အညတရ ဘယ်မှာလဲဆိုတာသာ ပြောပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရှင့်ကို ဆုံးမပြီး ရှင့်ရဲ့ရွာကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်းပေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထင်ရာစိုင်းလို့ ရမယ် ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့

ဗျာ”

ဟွားကျင်းက...

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

“စိတ်ချ၊ ရှင်လက်တွေ့ သိရမယ်”

သူမသည် တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ချန်းပေအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြိုးသခင်လေးနှင့် ကျန်သခင်လေးတို့လည်း လက်ဖိုက်ကြည့်မနေကြဘဲ...

“ယား”

“သေပေတော့”

ညာသံပေးကာ ပြေးဝင့်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းပေက အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းပြီး ဟွားကျင်းတို့အား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဟွားကျင်း၊ ကြိုးသခင်လေးနှင့် ကျန်သခင်လေးတို့ကလည်း လက်တွဲကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ချန်းပေ၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်ပါသော်လည်း သုံးယောက် တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် အခက်ကြုံသွားလေသည်။

ဟွားကျင်းတို့သုံးယောက်မှာ သိုင်းပညာ ထက်မြက်သူများ ဖြစ်ကြပြီး လက်တွဲတိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် အထက်စီးရသွားကြလေတော့သည်။

ချန်းပေ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ဟွားကျင်းက...

“အညတရ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

ချန်းပေ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သေရမယ်ဆိုရင်တောင် မပြောဘူးဆိုတာ မှတ်

ထား”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်သေရမယ်”

ဟွားကျင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

“ဟိတ်”

“ယား”

ကြိုးသခင်လေးနှင့် ကျန်သခင်လေးတို့ကလည်း ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ ချန်းပေ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိသွားတော့သည်။

ချန်းပေကား ဟွားကျင်းတို့အား အရှုံးပေးရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး ဟွားကျင်းတို့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးကြသဖြင့် ချန်းပေ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းပေအား ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးသူနှစ်ယောက်မှာ လိဝမ်း
စိမ်းနှင့် လျူမေတို့ ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေ ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ရောက်မလာရင် ကျုပ်တော့
မလွယ်ဘူး၊ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတို့အား ရန်မလုပ်တော့၊ မောင်းထုတ်ခြင်း မပြုတော့
သဖြင့် လိဝမ်းစိမ်းနှင့် လျူမေတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

ဟွားကျင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သေချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပဲ”

လျူမေက...

“ရှင် မှားနေပြီ၊ ကျွန်မအဖေကို မတရားစွပ်စွဲပြီး သိုင်းကျမ်း
နောက် တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ရှင်တို့ကို ဆုံးမဖို့ လာခဲ့
တာ၊ ရှင်တို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် မထောက်ထားဘဲ
သူတပါးကို ခူးထောက်ပြီး သူများ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နေကြသူတွေ
ဖြစ်နေတာ မရှက်ကြဘူးလား”

“ညည်း...ညည်း”

ဟွားကျင်း အနာပေါ် တုတ်ကျ ဆတ်ဆတ်ခါ ဖြစ်သွား၏။

လျူမေက...

“ရှင်တို့ဟာ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကလူတွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မိုး

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ကြယ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူကို အညံ့ခံလိုက်တာ၊ အင်မတန် ရှက်ဖို့ ကောင်း
နေပြီဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါရှင်”

လိဝမ်းစိမ်းကလည်း ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အမုန်းသိုင်းသမားက သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ သူ့ရဲ့
တပည့်ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့
တပည့်ကို အညံ့ခံလိုက်ကြတာ၊ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကို စော်ကားလိုက်တာ
နဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ”

လျူမေက...

“ရှင်တို့ကို သိုင်းလောကသားတွေကလဲ လက်မခံတော့ပါ
ဘူး၊ ရှင်တို့လူစုနဲ့ အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့ တပည့်ကို အားလုံးက ဝိုင်းပြီး
ဆုံးမ ချေမှုန်းကြပါလိမ့်မယ်”

ဟွားကျင်း ခံပြင်းသွား၏။

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့၊ ညည်းတို့က ကိုယ့်ကို
ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်အောင်ပဲ အရင်ကြိုးစားကြစမ်းပါ”

ပြောပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချန်းပေ၊ လျူမေနှင့် လိဝမ်းစိမ်းတို့ သုံးယောက်က တက်
ညီလက်ညီ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလျှင်...

“ဝုန်း”

လျူမေ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

“မဆိုးဘူး”

ချီးကျူးစကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တပြိုင်နက်မှာပင် ပူလောင်သော အငွေ့အသက်များ လျှူ
မေတို့ ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

ချီးကျူးသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် နီရဲ
သော မျက်လုံးပိုင်ရှင် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
သည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

မျက်လုံးနီ...။

အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးနီ ရောက်ရှိ
လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

မျက်လုံးနီမှာ တောင်ပင်လယ်မှ သိုင်းသမားဆိုးတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းသိုင်းသမားနှင့် တွေ့ဆုံမိပြီး တပည့်ခံကာ သိုင်း
ပညာ သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

နှစ်အတန်ကြာ၍ အမုန်းသိုင်းသမား၏ပညာကို ဆုံးခန်း
တိုင်အောင် သင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီးနောက် သိုင်းလောကသို့ ခြေချလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

မျက်လုံးနီက အမုန်းသိုင်းသမား မှာကြားလိုက်သည့် အ
တိုင်း မိုးကြယ်ဂိုဏ်းနှင့် အညတရသိုင်းသမားတို့အား ဆုံးမရန် ကြိုး
စားခဲ့သည်။

အညတရမှာ သိုင်းလောကမှ ဇာတ်မြှုပ်လိုက်သဖြင့် ရုတ်
တရက် ရှာမတွေ့နိုင်သဖြင့် မိုးကြယ်ဂိုဏ်းဘက် များဦးလှည့်ခဲ့သည်။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်လည်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ လက်ရှိ
မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ် တာဝန်ယူထားသည့် လျှူဂေဟာပိုင်ရှင်ကို ရန်ရှာ
ခဲ့လေသည်။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်၏သိုင်းကျမ်းအား လိုချင်မက်မောနေကြ

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည့် ဟွားကျင်း၊ ကျန်ဂေဟာနှင့် ဝမ်းဂေဟာတို့အား ခြိမ်းခြောက်ကာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။

သူ့အား သစ္စာခံမည်ဆိုလျှင် မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိုးကြယ်သိုင်းကျွန်းကို ရစေမည်ဟုလည်း မက်လုံးပေး အာမခံခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

လောဘကြီးကာ အကျင့်ပျက်သော ဟွားကျင်းတို့သည် မျက်လုံးနီ၏နောက်လိုက်များ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

သူတို့က မျက်လုံးနီနှင့် ပူးပေါင်းခြင်း မပြုလျှင်လည်း သက်ဆိုးရှည်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

မျက်လုံးနီနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပြီး အရေးနိမ့်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်လုံးနီက သူတို့အား အနိုင်ယူပြီးနောက် အသက်ချမ်းသာပေးကာ စည်းရုံးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ဟွားကျင်းတို့သည် မျက်လုံးနီ၏အမိန့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ရင်း နာမည်ပျက်လာကြတော့သည်။

မျက်လုံးနီက အညတရနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းရသဖြင့် စိမ်းလန်းကျေးရွာသို့ ဟွားကျင်းတို့အား လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

မျက်လုံးနီ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် လျှူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့ ရင်လေးသွားကြလေတော့သည်။

မျက်လုံးနီက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ ရောက်နေကြတာကိုး၊ ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

လျှူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့အား ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ချန်းပေကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“အညတရ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောရင် ခင်ဗျားသက်သာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သည်နေရာမှာပဲ ခင်ဗျားသေရလိမ့်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ချန်းပေ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် ပြောရမှာလဲ၊ မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

မျက်လုံးနီ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးသွားလေသည်။

လျှူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့ မနေနိုင်ကြတော့ပါချေ။

“ရပ်လိုက်”

မျက်လုံးနီ ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သွားစမ်း”

မျက်လုံးနီက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လျှူမေနှင့် လိပ်မီးစိမ်းတို့ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

မျက်လုံးနီအား သူတို့ မယှဉ်နိုင်ကြပါ။

မျက်လုံးနီက ချန်းပေထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ချန်းပေက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏အကောင်းဆုံး လက်ဝါးသိုင်းကို ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မျက်လုံးနီ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတတ်နိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား”

ချန်းပေ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချန်းပေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးနီ၏တိုက်ခိုက်မှုက အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်ကာ လျင်မြန်လွန်း လှသဖြင့် ချန်းပေ ရှောင်မလွတ်တော့ပေ။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

“ဝုန်း”

“အား”

ချန်းပေ မြေပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ချန်းပေသည် မြေပေါ် လဲကျသွားရာမှ ကပ္ပာကယာ လူး လိမ့်ထလိုက်သည်။

မြေပေါ် ရပ်လိုက်သောအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ဒဏ် ယိုင်ဖြစ်ကာ ကောင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထို့အပြင်...

“ဝေ့”

ပါးစပ်ထဲမှလည်း သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးနီ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတွင်းဒဏ် ပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးနီက...

“ကျုပ်ကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အညတရ ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာပြောပါ၊ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါမယ်”

ချန်းပေ ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်သည်။

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ မင်းသေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

မျက်လုံးနီထဲ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးနီက အလွန်စိတ်ပျက်သည့် အသွင်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

လက်ဝါးတစ်ဘက်ဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ချန်းပေ မြေပေါ် လဲကျသွားပြန်လေတော့သည်။

အမုန်းနီဂိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ယခုတစ်ကြိမ်...

ချန်းပေ မြေပေါ်မှ ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။

မြေပေါ် လဲကျရင်း လူးလိမ့်ညည်းတွားနေ၏။

မျက်လုံးနီက...

“ခင်ဗျား မပြောလဲ အညတရကို ကျုပ်တွေ့အောင် ရှာနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဟု ပြောပြီး ပွားကျင်းတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ သွားစို့”

ပွားကျင်း အံ့သြသွား၏။

“အညတရရဲ့သတင်း မရသေးဘူး၊ သူတို့ကို သည်အတိုင်းထားခဲ့တော့မှာလား”

မျက်လုံးနီ၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

“ကျုပ်က အညတရကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်တယ်လို့ ပြောပြီး ဖြို မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာစကားရှည်နေတာလဲ”

“ကျုပ်..”

ပွားကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

မျက်လုံးနီက...

“သွားစို့”

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။
ဟွားကျင်း၊ ကျန်သခင်လေးနှင့် ကြီးသခင်လေးတို့လည်း
ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်ပါသွားရလေသည်။
ဟွားကျင်းတို့ ဦးဆောင်သော ဂေဟာသုံးခုမှ သိုင်းသမား
များ ထွက်သွားကြခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားလေတော့
သည်။

တိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
ရွာသူရွာသားများက မီးများကို ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်လိုက်ကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။
လျူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့မှာ ကံကောင်းထောက်မကာ အ
သက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။
နှစ်ယောက်သား လူးလိမ့်ထလိုက်ကြသည်။
လျူမေက...
“ကျွန်မတို့ ကံကောင်းသွားတာပဲ”
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
လီဝမ်းစိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ကံကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တမင် လွှတ်ပေးလိုက်
တာ”

“ရှင်”

“အညတရကို ညီမက မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှာပဲ မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

လီဝမ်းစိမ်းက...

“မျက်လုံးနီက သူကိုယ်တိုင် အညတရကို တွေ့အောင် ရှာဖွေ
မလွယ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ညီမကတော့ သူ့ထက် အခွင့်အရေး
ပိုရှိတယ်၊ အညတရကို တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ်၊ ဒါကို မျက်လုံးနီ
က ရိပ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို တမင် လွှတ်ပေးလိုက်တာ”

လျူမေ ဝိုင်းသွားလေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့တာ၊ ကျုပ်တို့
ကံကောင်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲပေါ့”

လျူမေက...

“သူက အညတရကို ကိုယ်တိုင် လိုက်မရှာတော့ဘဲ ကျွန်မ
တို့ကို စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

တုဟတယ် ညီမ”

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျွန်မတို့က အညတရကို ရှာတွေ့ပြီဆိုရင်”

လီဝမ်းစိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ကလာလိမ့်မယ်၊ အညတရကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ သည်
တစ်ခါ ကျုပ်တို့ကိုလဲ ချမ်းသာပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို
သုတ်သင်ပစ်ဖို့ သူကြိုးစားလိမ့်မယ်”

လျှူမေ အံကြိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက ချန်းပေထံသို့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

လျှူမေလည်း လိုက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ချန်းပေကို ဖေးမလိုက်ကြလေသည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်”

ချန်းပေကား ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားသော်လည်း သေဆုံး
သွားခြင်း မရှိသေးပါ။

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ အန်
ထုတ်လိုက်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက ချန်းပေ၏သွေးကြောတစ်ချို့ကို ပိတ်ထား
ပေးလိုက်သည်။

လျှူမေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။

“ဦး...ဦး...ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သမားတော်ဆီကို ကျွန်မတို့
ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးပါ့မယ်ရှင်”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ချန်းပေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မနေရတော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ မျက်လုံးနီဟာ
အပူလက်ဝါးပညာကို အသုံးပြုသွားတာ၊ သူဟာ အမုန်းသိုင်းသမား
ရဲ့ တပည့်ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကလဲ မရှိတော့
ဘူးဆိုတော့ သူ့ကို အညတရကပဲ ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မယ်”

လျှူမေက...

“ကျွန်မတို့ အညတရဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းချင်
ပါတယ်၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရင် ကျွန်မတို့ကို လမ်း
ညွှန်ပေးစေချင်ပါတယ်ရှင်”

ချန်းပေက...

“အညတရဟာ...”

အညတရ ရှိနေမည့်နေရာကိုလမ်းညွှန်ပေးလိုက်လေသည်။

လျှူမေ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အညတရ ရှိနေသည့် နေရာကို သိလိုက်ရ
ပြီး အညတရနှင့် တွေ့ဆုံရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်းပေက...

“မင်းတို့ သူ့ဆီကို ရောက်အောင် သွားကြပါ၊ မျက်လုံးနီ
အကြောင်း ပြောပြပါ၊ ကျုပ်...ကျုပ်က...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ သွေးများ အန်ထုတ်ပြီး

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။

လျူမေနှင့် လီဝမ်းစိမ်းတို့က တောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြလေသည်။

ချန်းပေ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် အညတရ ရှိနေသည့် နေရာကို သိလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်မိကြလေသည်။

မျက်လုံးနီကို ဟန့်တားနိုင်သူမှာ အညတရတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား အညတရဆီ အရောက်သွားဖို့ ခရီးနှင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောလမ်းကလေးမှ ဖြတ်သန်းလာကြရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လမ်းပိတ်ဟန့်တားထားသူတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

လျူမေတို့ ခြေလှမ်း ရပ်သွားကြ၏။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ဟွားဂေဟာက လူတွေပဲ”

လျူမေက...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဟွားအသွားကြီးက ကျွန်မတို့ကို အသေသတ်ချင်နေတာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟွားဂေဟာပိုင်ရှင် ဟွားကျင်းက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟွားကျင်း၏မျက်နှာ နီရဲခက်ထန်နေ၏။

လျူမေတို့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“စိမ်းလန်းကျေးရွာမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းသွားခဲ့ကြပေမယ့်၊ ခုချိန်မှာတော့ ကံမကောင်းနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ခန့်လေသည်။

လျူမေက...

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ဟန့်တားမယ် ဟုတ်လား”

“ညည်းတို့ ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ဟွားကျင်းက ရှေ့တိုးလာလေသည်။

လျူမေက...

“မျက်လုံးနီက ရှင်တို့ကို ပြန်သွားဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာပဲ

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မဟုတ်လား”

ဟွားကျင်း နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

“ဘာရှင့်”

“မိုးကြွယ်သိုင်းကျမ်း လိုချင်လို့ သူနဲ့ ပူးပေါင်းနေရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ။ ကဲ ညည်းအဖေ ယူထားတဲ့ သိုင်းကျမ်း ငါ့ကို ပေးရင် ညည်းတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

လျှူမေက...

“ကျွန်မအဖေက သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊

ရှင် မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့”

ဟွားကျင်း မြေပေါ် ခြေဆောင့်လိုက်သည်။

“ညည်းအဖေ မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ”

“ဖေဖေက ကျန်ဂေဟာက သိုင်းသမား ခိုးယူထွက်ပြေး

သွားတယ်လို့ ပြောတာ”

ဟွားကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လို မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်း ရန်တိုက်ပေးလို့

မရဘူး၊ မှတ်ထားပါ”

“ရှင် မယုံရင်လဲ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သိုင်းကျမ်းကို

တကယ်တမ်း ခိုးယူသွားတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကျန်ဂေဟာကပဲ

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ဖြစ်မယ်”

ဟွားကျင်းက...

“ညည်းလိမ်ပြောမနေနဲ့၊ ကဲ သိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာလဲပြော”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ညည်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟွားကျင်းက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ကျုပ်တို့ကလဲ ခင်ဗျားကို ကြောက်နေမယ် မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟွားကျင်းက...

“သိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မပြောရင် မင်းတို့

နှစ်ယောက်စလုံး သေရမယ် မှတ်ထား”

ရုတ်တရက် လီဝမ်းစိမ်းတို့ထံ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့ကလည်း လက်တွဲကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာသည်နှင့်...

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

ဟွားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများက ညာသံပေးကာ လီဝမ်း

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စိမ်းတို့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လီဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့သည် ဟွားကျင်းအား မုန်းတီးနေသည့် အလျောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ပြေးဝင်လာကြသော ဟွားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများကိုလည်း ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

လီဝမ်းစိမ်းနှင့် လျှူမေတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဟွားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ အထိနာသွားကြတော့သည်။

ဟွားကျင်းလည်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သေလိုက်ကြစမ်း”

ဝိ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လီဝမ်းစိမ်းက ယှဉ်ဖြိုင်ရင်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားပါ

က သူတို့ပင် ထိခိုက်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိလာလေသည်။

ဟွားကျင်းကို အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်တိုင် သူတို့

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

နှစ်ယောက်လည်း သက်သာမည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့်...

“ညီမ၊ အညတရနဲ့ တွေ့ရဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ဟန့်တားထားလိုက်မယ်၊ ညီမသွားနှင့်ပါ”

ဟု လျှူမေကို ပြောလိုက်လေသည်။

လျှူမေက...

“အစ်ကိုနေခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကျုပ်ကို စိတ်မပူပါနဲ့ ညီမသွားနှင့်ပါ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“အစ်ကို”

“ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပါ၊ ညီမသွားနှင့်ပါ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

လျှူမေလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

အညတရကို တွေ့ရဖို့က ဝိ၍အရေးကြီးကြောင်းလည်း နားလည်ထားရကား...

“အစ်ကို ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“စိတ်ချ ညီမ”

လီဝမ်းစိမ်း ကတိပေးလိုက်လျှင် လျှူမေလည်း ခြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မပြေးနဲ့”

ဟွားကျင်းက ဟန့်တားရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

လိဝမ်းစိမ်းက ဟန့်တားတိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ဟွားကျင်းမှာ

လျူမေ နောက်သို့ လိုက်မသွားနိုင်တော့ပါ။

သို့ဖြစ်...

လျူမေ ရှောင်တိမ်းလွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ရှေးရေစက်

“ဟူး...ဟူး”

လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

လျူမေက ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွား
လေသည်။

အတန်ကြာ ပြေးလွှားသွားပြီးနောက် ဟွားကျင်းတို့၏
အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပြီဟု ယူဆမိလျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေ
သည်။

နောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တောလမ်းတစ်လျှောက် လူသူ ကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေပါသည်။

လိဝမ်းစိမ်းသာမက အခြား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
မျှ မတွေ့ရပါချေ။

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေ စိတ်ပူလာလေသည်။

“အစ်ကိုလီဝမ်းစိမ်း ရန်သူလက်က လွတ်မှလွတ်နိုင်ပါ့မလား”

လီဝမ်းစိမ်းက သူမ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ရန် ဟွားကျင်းအား ရင်ဆိုင်ဟန်တားခဲ့လေသည်။

ဟွားကျင်းတို့က လူအင်အားကောင်းနေသည် ဖြစ်ရကား လီဝမ်းစိမ်း ကြာကြာရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ချေ။

အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်မှ အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

လျှူမေ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သော်လည်း အတန်ကြာသည့် တိုင်အောင် လီဝမ်းစိမ်းကို မတွေ့ရချေ။

လျှူမေ စိုးရိမ်ပူပန်လာတော့သည်။

“အစ်ကိုလီဝမ်းစိမ်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

သူမ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ကြိုးဂေဟာမှ ကြိုးသခင်လေး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိုးသခင်လေးက...

“မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

လျှူမေ ခံပြင်းသွားသည်။

“ကျွန်မက ရှင်တို့ကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးတယ်များ ထင်နေသလား”

ကြိုးသခင်လေးက...

“ဒါဖြင့် အညတရဆီကို သွားမလို့လား”

“ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်”

လျှူမေက ငေါက်လိုက်သော်လည်း ကြိုးသခင်လေးက အမှုမထားပါချေ။

“သူများတွေက အညတရကို စိတ်ဝင်စားနေကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတာက မင်းရဲ့အဖေ ခိုးယူထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ”

“ဘာ”

“မိုးကြွယ်သိုင်းကျမ်းကို ပေးပါ။ မင်းကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

လျှူမေက...

“သိုင်းကျမ်းလိုချင်ရင် ကျွန်မဆီမှာ တောင်းနေမယ့်အစား”

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်ဂေဟာမှာ သွားတောင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲရှင့်”

“ကျန်ဂေဟာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိုင်းကျမ်းကို ကျန်ဂေဟာက လူက ခိုးယူသွားတာရှင့်”

ကြိုးသခင်လေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ စကားကို ကျုပ် မယုံဘူးဆိုရင်ကော”

“ရှင်..ရှင်”

လျူမေ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ကြိုးသခင်လေးက...

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မေးနေတာ မဖြေဘူးဆိုရင်တော့

မင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းရတော့မှာပေါ့လေ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

လျူမေက...

“ကျွန်မကလဲ ရှင့်ကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သူမလည်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

လမ်းဘေးသစ်ပင်များကြားမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လျူမေ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ကြိုးသခင်လေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းထွက်ပြေးလို့ မရပါဘူး”

ဟု ပြောကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

သူ၏လူများကို ခေါ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်လာကြခြင်း မရှိပါ

ချေ။ ကြိုးသခင်လေး အံ့သြသွားသည်။

“ဟေ့ ထွက်လာခဲ့ကြစမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း မည်သူမျှ ထွက်မလာကြချေ။

ကြိုးသခင်လေး စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ပြောရင်း လျူမေထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

လျူမေက သစ်ပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်များကြားသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဆက်၍ပြေး

မသွားနိုင်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ မြေပေါ်၌ အတုန်းအရုန်း လဲကျသေဆုံးနေ

သော ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ၏အလောင်းများကို တွေ့မြင်

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

လျူမေ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကြိုးသခင်လေး ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏လူများ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဒေါသချောင်း
ချောင်း ထွက်သွားလေသည်။ လျူမေ၏လက်ချက် မဟုတ်ဘဲ အခြား
တစ်စုံတစ်ယောက် ၏လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားသဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

အေးချမ်းသာယာနေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရုတ်တရက် ပူ

လောင်လာသည်ဟု လျူမေ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကြိုးသခင်လေးလည်း သက်ပြင်းချသံကို ကြားသွား၏။

“ကျုပ် လူတွေကို သတ်ပစ်ရတာ နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူး၊

ကဲ ထွက်လာခဲ့စမ်း”

သူ၏အော်ငေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သစ်ပင်များ

ကြားမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ၏။

မျက်လုံးနီ ဖြစ်လေသည်။

ကြိုးသခင်လေး အံ့သြသွား၏။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

“ခင်ဗျားကိုး”

မျက်လုံးနီ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကြိုးသခင်လေးက...

“ကျုပ်လူတွေကို ခင်ဗျား သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

မျက်လုံးနီက...

“သေချာတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သည်လို လုပ်ရတာလဲ”

“ကြိုးပေဟာဆိုတာ ကျုပ်အတွက် မလိုအပ်တော့လို့ပေါ့”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်က အညတရကို တွေ့ရဖို့ လမ်းစ ရှိနေပြီလေ”

“ခင်ဗျား...”

“တကယ်တော့ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကို ကျုပ်က မျက်ဆီးပစ်ချင်
တာပါ။ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းက လူတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံစရာ မလိုပါဘူး
လေ”

ကြိုးသခင်လေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက သစ္စာဖောက်လိုက်တာပေါ့”

မျက်လုံးနီက...

“သစ္စာဖောက်ရအောင် ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ အစကတည်းက ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျုပ်တာဝန်

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

က ခိုးကြွယ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေ အားလုံးကို ဆုံးမဖို့ပဲ”

ကြိုးသခင်လေးသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် တိတ်တဆိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးနီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါမျိုး မရဘူး”

အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းလေးများကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ကြိုးသခင်လေး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှု လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်နေပါသည်။

ကြိုးသခင်လေး ခုခံဖို့ လှုပ်ရှားဖို့ အချိန်မရလိုက်ပါ။

မျက်လုံးနီ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်က ကြိုးသခင်လေး၏ရင်ဝကို

ရိုက်ချမိလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကြိုးသခင်လေး၏ရင်ပမ အရိုးများ ကျိုးကြေကာ သွေးများ ဝေါခနဲ အန်ထုတ်ပြီး မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

အမှန်းနိဂုံး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ကြိုးသခင်လေးနှင့် ကြိုးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများမှာ မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ဖြင့် အသက်ပျောက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လျူမေ ထိတ်လန့်နေသည်။

မျက်လုံးနီ တိုက်ခိုက်လာပါက သူမ ခုခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော်...

မျက်လုံးနီက တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါ။

“ကျုပ်က ခိုးကြွယ်ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တဲ့ လူဆိုတာ မင်းနားလည်ထားပါ”

လျူမေက...

“ကျွန်မက ရှင့်ကို မကြောက်သေးဘူးရှင့်”

မျက်လုံးနီက...

“ကျုပ်ကလဲ မင်းကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ခိုးကြွယ်ဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဂေဟာငါးခုစလုံး မကြာခင် ပျက်စီးသွားတော့မှာပါ”

“ရှင်က ဟွားကျင်းတို့ကို အသုံးချပြီး ဖယ်ရှားပစ်မယ် ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့”

“ရှင်..ရှင်”

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျူမေ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးနီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကို မသတ်ပါဘူး၊ မင်းက အညတရဆီကို သွားမယ်
မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ”

လျူမေ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပြီး ကျွန်မ နောက်ကို နောက်
ရောင်ခံလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

မျက်လုံးနီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကို မျက်ခြေဖြတ်နိုင်ခဲ့ရင်လဲ
အညတရဆီကို ရောက်တဲ့အခါ အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့တပည့် တောင်
ပင်လယ်က ဝိကေကြိုးဟာ သူ့ကို ဆုံးမဖို့ သိုင်းလောကထဲ ရောက်
လာတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါ၊ သူ ကျုပ်ရဲ့ဆရာကိုတောင် အနိုင်ယူ
နိုင်ခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ပုန်းရှောင်နေမယ်လို့ ကျုပ် မထင်
တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါ”

လျူမေက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါ့မယ်ရှင်”

မျက်လုံးနီ(ဝါ)တောင်ပင်လယ်မှ ဝိကေကြိုးက...

“မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်က မိုးကြယ်
ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုရင်တောင် မိန်းကလေးကို အသက်ချမ်း

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

သာပေးလိုက်ပါ့မယ်”

လျူမေက...

“ရှင်က ဟွားဂေဟာ၊ ကျန်ဂေဟာနဲ့ ကြီးဂေဟာတို့ကို ခြိမ်း
ခြောက်စည်းရုံးထားနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဂုဗိမာန်က
သိုင်းကျမ်းကို ဘယ်သူရိုးယူသွားတယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့”

ဝိကေကြိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဘယ်သူက ခိုးယူသွားတာလဲ”

“ကျန်ဂေဟာက ယူသွားတာပါ”

“ရှင်ယူခိုင်းတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝိကေကြိုး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မိုးကြယ်သိုင်းကျမ်းကို ဂရုမစိုက်ပါဘူးလေ”

လျူမေက...

“ရှင့်ကို နောက်ထပ် မေးစရာ ရှိသေးတယ်”

ဝိကေကြိုးက...

“မင်း ဘာမေးချင်သေးလို့လဲ”

လျူမေက...

“ထိုက်ကျုံးဂိုဏ်းက သခင်လေးလီဝမ်းစိမ်းကော”

ဝိကေကြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူက မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့၊
ဒါကြောင့် သူ့ကိုလဲ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတယ်လေ”

“သူက ဟွားကျင်းတို့ လက်ထဲက လွတ်မြောက်သွားတာ
ပေါ့”

“သူက ဟွားကျင်းကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား”

ဝိကေကြီးက ပြန်မေးလေသည်။

လျူမေ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝိကေကြီးက...

“ဟွားကျင်းက သူ့ကို သတ်ပစ်တော့မလို့ပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က သူ့ကို တားဆီးလိုက်တယ်၊ ခုဆိုရင် ဟွားကျင်းဟာ ဘယ်
သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟွားကျင်း သေဆုံးသွားပြီး ဟွားဂေဟာလည်း ပျက်စီး
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း လျူမေ နားလည်လိုက်လေသည်။

ဝိကေကြီးသည် ကြိုးသခင်လေးကိုလည်းကောင်း၊ ဟွား
ကျင်းကိုလည်းကောင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လျူဂေဟာကား ယခင်ကတည်းက ပျက်စီးခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

ကျန်ဂေဟာနှင့် ဝမ်းဂေဟာကော မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

ဝိကေကြီးက မကြာခင် ပျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည် ဖြစ်လေ

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

သည်။ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကား ဝိကေကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် လောက
ပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

လျူမေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်
တော့ပါ။

ဖခင်ကြီးက သစ္စာဖောက် မဟုတ်၊ သိုင်းကျမ်းမိုးသူ မဟုတ်
ကြောင်း စွပ်စွဲသူများကိုယ်တိုင် နားလည်ထားကြသည် ဖြစ်၍သာ
သူမ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝိကေကြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းသွားပါတော့”

“ကောင်းပြီ”

လျူမေလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်

ငါးရက်...။

ငါးရက်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ငါးရက်အတွင်း လျှူမေက အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ ခရီး နှင်ခဲ့လေသည်။

အရှေ့ဘက်အရပ်၌ မြို့ကလေး၊ ရွာကလေးများ အနည်း ငယ်မျှသာ ရှိပြီး တောင်ကုန်းတောင်တန်းများက ဖုံးလွှမ်းထားလေ သည်။

အညတရသည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အေးအေးဆေး ဆေးနေလိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မလိုလားပါ။

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

တစ်ယောက်ထဲ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်လိုသူလည်း ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် အညတရသည် လူသူကင်းဝေးရာ အရပ်များ၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်တတ်ရာ သူ့အား တွေ့ရဖို့ ခက်ခဲနေတော့သည်။

လျှူမေက ချန်းပေထံမှတစ်ဆင့် အညတရ နေထိုင်သည့် နေရာကို သိခဲ့ရသည်။

သူမသည် အညတရအား တွေ့အောင် ရှာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေတော့သည်။

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြို့ကြီးမြို့များနှင့်မခြား စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော
မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

လျှူမေက ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်လျှင် ဦးစွာစား
သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်အနားယူ စားသောက်လိုက်လေ
သည်။

အညတရအား တွေ့လိုစေဖြင့် ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ ခရီး
ပမ်းပြီး အတော်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမ အနားယူစားသောက်ရင်း အိပ်ငိုက်မလိုပင် ဖြစ်ရ
လေတော့သည်။

အခြားသော စားသောက်နေကြသူများက သူမကို ကြည့်
ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ရုတ်တရက်...

ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လျှူမေ ဆတ်
ခနဲ ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

မျက်လုံးကို ပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် ဟောင်းနွမ်းသော
အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာသဖြင့် ဆိုင်လုလင်များက မောင်းထုတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

အဘိုးအိုက...

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“ကျုပ်က ငွေပေးပြီး စားသောက်မှာပါ”

ဟု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလေသည်။

လျှူမေ လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

ထိုင်ရာမှ ထကာ...

“သူ့အတွက် ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များလည်း အဘိုးအိုကို မတားဝံ့တော့ချေ။

● အဘိုးအိုက...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ မိန်းကလေး”

လျှူမေက သူမ၏စားပွဲ၌ လာရောက်စားသောက်ဖို့ ဖိတ်
ခေါ်ပြီး အဘိုးအိုအတွက် စားစရာများ မှာကြားပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါ၊ မိန်းကလေး”

အဘိုးအိုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ အားရပါးရ
စားသောက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ဥပမိ
ရုပ်က အလွန်ကြည်ညိုလေးစားဖွယ် ကောင်းနေကြောင်း လျှူမေ
အကဲခတ်မိလေသည်။

အဘိုးအို စားသောက်ပြီးသွားသောအခါ...

“ဘာက သည်မြို့ကလား”

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု လျှူမေက မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေတဲ့လူပါ။ သည်မြို့က မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စများ ရှိလို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဘာဟာ သည်မြို့ဇာတိဆိုရင် လူတစ်ယောက် အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

“ဪ”

အဘိုးအို ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

လျှူမေက...

“ကျွန်မက ကျော်ချုံးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ ပါ”

“ကျော်ချုံး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကသားတွေကတော့ သူ့ကို အညတရလို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က အညတရတဲ့လား၊ တော်တော်ဆန်းတဲ့ နာမည်ပဲ”

“နာမည်တင် ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကလဲ ထူးဆန်း ပါတယ်ရှင်”

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

လျှူမေ၏စကားကြောင့် အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေးက သူ့ကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

လျှူမေက...

“သိုင်းလောကမှာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် သောင်းကျန်းနေ ပါတယ်။ အဲသည် လူဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့လူဟာ အညတရအဘိုး အိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိလို့ပါ”

“ဪ သူဟာ သည်လောက်တောင် အစွမ်းထက်နေတာ ကိုး”

အဘိုးအို ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှင်က လျှူမေတို့ စားပွဲဆီသို့ ပြေးလွှားရောက် ရှိလာလေသည်။

ဆိုင်ရှင်က အဘိုးအို ရှေ့တွင် ခူးထောက်ကာ တောင်းပန် လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးကျော်ချုံး ခင်ဗျား၊ ဆိုင်လုလင်ဟာ မကြာသေး ခင်က ခန့်ထားတဲ့ လူသစ် ဖြစ်နေတာကြောင့် ဆရာကြီးကို မသိဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် လျှူမေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် သွားလေတော့သည်။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ ကူညီလိုက်သော အဘိုးအိုမှာ သူမ လိုက်ရှာနေသည့် အညကရသိုင်းဆရာကြီးကျော်ချုံးပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
ကျော်ချုံး ရယ်မောလိုက်သည်။
ဆိုင်ရှင်အား ဖေးမကာ ဒူးထောက်ရာမှ ထစေလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ သူက မသိလို့ မောင်းထုတ်ခဲ့တာပဲ၊ သိရင် မောင်းထုတ်ပါ့မလား၊ ကဲ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့၊ ကျုပ်လဲ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“အို ရပါတယ်၊ ကဲ..ကဲ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ဆိုင်ရှင် ထွက်သွားလျှင် အဘိုးအိုကျော်ချုံးက လျှူမေဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

လျှူမေကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ရှာနေတဲ့ ကျော်ချုံးဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ”

“ဘာဘက..”

“မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ သိရလို့ မပင်ပန်းရလေအောင် ကျုပ်လာတွေ့တာပါ”

အမုန်းနီဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

လျှူမေက...

“အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့ တပည့်ဟာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာပါတယ်၊ သူက မိုးကြယ်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါပြီ”

အညကရအဘိုးအိုကျော်ချုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် အားလုံး ကြားပြီးပါပြီ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်သည်မြို့လေးမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ချန်းပေက လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက..”

“သူ့အတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးက ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာပေမယ့်လဲ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်”

လျှူမေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“ကျုပ်က အမုန်းသိုင်းသမားကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းချုပ်လိုပဲ အတွင်းဒဏ်ရခဲ့ပြီး၊ အဲသည်အချိန်ကစလို့ သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရလျှင် လျှူမေ ပါးစု

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျော်ချုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“မိန်းကလေးက တောင်ပင်လယ်သိုင်းသမားဆိုး ဝီကေ ကြီးကို ကျုပ်ဆုံးမစေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ဆီက သိုင်းပညာ သင်ယူပြီး သူ့ကို ဆုံးမချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးနေပြီဆိုတော့ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးကို သင်ပေးမယ်ဆိုရင်လဲ အချိန်အကြာကြီး သင်ရမယ်၊ အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့ တပည့်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လျူမေ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“သူက သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးလာရင် သိုင်းလောက သားတွေက လက်ဝိုက်ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဆုံးမ မယ့်လူ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ် ကွယ်”

လျူမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ရှင်၊ သူ့ကို တားဆီးနိုင်မယ့်လူ ပေါ်ပေါက်မလာခင် သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်ရှင်”

ကျော်ချုံးက...

“ဒါတော့ ကံတရားအတိုင်းပေါ့ကွယ်”

လျူမေ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“ကျုပ်တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်သလို မိန်းကလေးလဲ တတ်နိုင် မှာ မဟုတ်လို့ စိတ်လျော့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

လျူမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အလျော့ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန် မ အသက် သေချင်သေသွားပါစေ သူနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရမှာပါပဲ”

“မိန်းကလေးက...”

ကျော်ချုံး၏စကားမဆုံးမီ လျူမေ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက် လေသည်။

“အညတရအဘိုးအိုကို ရှာဖွေနေတဲ့ ကျွန်မအတွက် ပြီးဆုံး သွားပါပြီ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

ကျော်ချုံးအား နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ တော့သည်။

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စားသောက်ဆိုင်လေးသည် အနောက်ဘက် အတော်ဝေး
ဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လျူမေ ဒေါသထွက်နေသည်။

“အတော်အသုံးမကျတဲ့ အဘိုးကြီး”

မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ အညတရအဘိုးအိုကျော်ချုံးကို
ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

နောက်ကျောဘက်မှ ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

လျူမေ ရင်ထိတ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရယ်မောနေ
သော အဘိုးအိုကျော်ချုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“ကျုပ်စကားကြောင့် မိန်းကလေး စိတ်ပျက်သွားမယ်ဆို
တာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့တပည့်ကို မယှဉ်
နိုင်ပေမယ့် ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေ မိန်းကလေးကို သင်ပေး
လိုက်ပါမယ်”

လျူမေ အံ့သြသွား၏။

အမုန်းနီဝုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“ဘာ တကယ် ပြောနေတာလားဟင်”

ကျော်ချုံးက...

“တကယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ပညာတွေ ရအောင် အ
နည်းဆုံး ဆယ်နှစ်လောက်တော့ မိန်းကလေး သင်ယူရလိမ့်မယ်”
“ရှင်”

“အမုန်းသိုင်းသမားရဲ့တပည့်က ဆယ်နှစ်လောက် စောင့်ပါ
မလား”

လျူမေ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျော်ချုံးက...

“ဒါကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ဖို့ ကျုပ်ပြောနေတာပါ”

လျူမေ ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို ဟန့်တားနိုင်ဖို့ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး
ပေါ့”

ကျော်ချုံးက...

“သည်လိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ပညာရပ်တွေကို
အနှစ်ချုပ်ပြီး အကောင်းဆုံး သိုင်းသုံးကွက် စီမံထားပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သည်သိုင်းသုံးကွက်ကို ရဖို့ဆိုတာကလဲ လွယ်ကူမှာ မဟုတ်
လို့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လျူမေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသည် သိုင်းသုံးကွက် ကျွန်မကို သင်ပေးပါရှင်”

ကျော်ချုံးက...

“ကျုပ်က သိုင်းသုံးကွက်ကို မှတ်သားထားပါတယ်၊ ကျုပ်မှတ်သားထားတဲ့ စာအုပ်လေးကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ မိန်းကလေး ကြီးစားကြည့်ပါ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးဆိုရင် ကျုပ်ကို အပြစ်မတင်ရဘူးနော်၊ မိန်းကလေးကို ပေးပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လဲ သိုင်းလောကနဲ့ ပေးရာကို သွားတော့မယ်”

ပြောရင်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြား လက်နှိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူကန်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အမုန်းနီဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

အမုန်းသိုင်းသမား၏တပည့် တောင်ပင်လယ် သိုင်းသမားဆိုး ဝီကေကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝီကေကြီးက လျှူမေ၊ ကျော်ချုံးတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ အညတရသိုင်းသမား၊ နောက်ဆုံးတော့လဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တွေ ခွဲရတာပဲ မဟုတ်လား”

တစ်ဖန် လျှူမေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကျုပ်ကိုယ်စား အညတရသိုင်းသမားကို ရှာဖွေပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေး”

ဟု ပြောလေသည်။

လျှူမေက ကျော်ချုံး ရှေ့၌ အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်လေသည်။

“သူက သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးနေပြီ၊ သိုင်းလောကနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့ဘူးရှင်”

ဝီကေကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆရာ မသေခင် သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်လို့ မှာသွားတယ်၊ ဆရာစကားအတိုင်း ကျုပ်ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

“ရပ်လိုက်”

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ အော်ငေါက်
ယင်း ဟန်တားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝီကေကြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

လျှူမေ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

သူမ မြေပေါ် ရောက်သွားပြီး အားယူကာ လူးလိမ့်ထလိုက်

သည်။

သို့သော်...

ဝီကေကြီး၏ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်နေသဖြင့် မဟန်နိုင်ဘဲ

ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

သူမ၏ဦးခေါင်းထဲ မူးနောက်နေပြီး မျက်လုံးများလည်း ပြာ
ဝေနေသည်။

ဝီကေကြီးက အညတရအဘိုးအိုကျော်ချုံးထံသို့ လှမ်းသွား
နေသည်ကို မသဲမကွဲ တွေ့မြင်နေရ၏။

“ရပ်လိုက်”

သူမ အော်ငေါက်လိုက်သော်လည်း အသံက လည်ချောင်း
ထဲ တစ်ဆို့ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

သူမ ကြည့်နေစဉ်...

“သေပေတော့”

ဝီကေကြီးက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

လျှူမေ တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

သူမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

သိုင်းသုံးကွက်

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

“အင်း”

ညည်းတွားရင်း လျှူမေ သတိရလာလေသည်။

သူမ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကျိုးကန်းတောင်မှောက် ကြည့်လိုက်

လေသည်။ ထိုအခါ...

မလှမ်းမကမ်း၌ လဲကျနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်

ရလေသည်။

ထိုလူကား အညတရသိုင်းသမားကျော်ချုံး ဖြစ်နေပါတော့

သည်။

အမုန်းနီကုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

“ဘာ”

လျှူမေ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်ကာ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်
လေသည်။

ကျော်ချုံးကား မလုပ်မယုက် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေပါ
သည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်၌လည်း သွေးများ ပေကျံနေ၏။

ဝီကေကြိုး၏လက်ချက်ဖြင့် ကံဆိုးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဖြစ်ရလေ ဘာရယ်”

လျှူမေ ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

အညတရသိုင်းသမားကျော်ချုံးက ဝီကေကြိုးအား ဟန့်
တားဆုံးမနိုင်မည်ဟု သူမ ယုံကြည်မျှော်လင့်မိခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူမ၏မျှော်လင့်ချက်များ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရ
ချေပြီ။

ကျော်ချုံးကိုယ်တိုင် ဝီကေကြိုး၏လက်ချက်မိသွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

လျှူမေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဝီကေကြိုး၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝီကေကြိုး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

“သူက ဘာကြောင့် ငါ့ကို အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့တာလဲ”

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ သတိလစ်မေ့မျောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးကြောင်း ဝိကေကြီး သိထားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်”

သူမအား သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းထက် သူမ အသက်ရှင်နေကာ တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရအောင် တမင်ထားခဲ့ခြင်းဟု တွေးပြီး လျူမေ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာကြီး၊ ရှင့်ကို ဆုံးမနိုင်အောင် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဟု အံ့ကြိတ်ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အင်း...အင်း”

ညည်းတွားသံ အချို့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

လျူမေ အံ့သြသွားသည်။

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျော်ချုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာ”

လျူမေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

ကျော်ချုံးကို ဖေးမပွေ့ထူလိုက်သည်။

ကျော်ချုံးမှာ သိုင်းပညာ ဆုံးရှုံးနေသည့်အပြင် ဝိကေကြီး၏လက်ချက်မိသွားသည် ဖြစ်၍ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေချေပြီ။

သို့တိုင် အားယူကာ...

“မင်းက ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းသုံးကွက်ကို ရအောင် ကြိုးစားပါ”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ သိုင်းမှတ်စု စာရွက်လေးကို ထုတ်ကာ လျူမေကို ပေးလေသည်။

လျူမေက ယူထားလိုက်သည်။

“ဘာရယ်”

ကျော်ချုံးက...

“ဝိကေကြီးကို ဟန့်တားပါ”

ထိုစကားသည် နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကား ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

သိုင်းလောကအား စွမ်းစွမ်းတမံ အင်္ကျီပြုခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးကျော်ချုံးမှာ သိုင်းလောကကြီးအား စွန့်ခွာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိုးကြယ်ဂိုဏ်း...။

မိုးကြယ်ဂိုဏ်း၌ ပါဝင်ခဲ့သော ဂေဟာကြီးငါးခုအနက် ဂေဟာလေးခု ပျက်စီးပြိုကွဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်ဂေဟာတစ်ခုသာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျန်ခြံဝင်းပိုင်ရှင် ကျန်လုံက အမုန်းသိုင်းသမား၏တပည့် ဝိကေကြီးနှင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ဂေဟာရှင်ကြီးကျန်လုံက အကြံ ရှိနေပါသည်။

သူ၏လူယုံတော်တစ်ယောက်က မိုးကြယ်သိုင်းကျွန်းကို မိုးယူလာပြီးနောက် မိုးကြယ်သိုင်းကျွန်းကို တတ်မြောက်အောင် လေ့ကျင့်ပြီး ဝိကေကြီးကို အနိုင်ယူရန် ကြံရွယ်ထား၏။

မိုးကြယ်သိုင်းပညာကိုသာ တတ်မြောက်ပါက သိုင်းလောက၌ လက်မထောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

သူ၏အကြံအစည်ကို ဝိကေကြီးက ရိပ်မိနေပါတော့သည်။

ကျန်ဂေဟာ...။

ဝိကေကြီးက ကျန်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလျှင် ကျန်လုံက ဆီးကြိုပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။

အမုန်းနိဂုံး (၃-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

ဝိကေကြီးက...

“ကျုပ်က အညတရသိုင်းသမားကို ဆုံးမပြီးပြီ၊ မိုးကြယ်ဂိုဏ်းလဲ ပျက်စီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားကော မိုးကြယ်သိုင်းကျွန်းကို အထင်ကြီးနေတုန်းပဲလား”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ”

ကျန်လုံ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဝိကေကြီးက...

“မိုးကြယ်သိုင်းကျွန်းဟာ ကျုပ်အတွက် အမှိုက်တစ်စလို့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်စကားနားထောင်ပြီး ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်”

ကျန်လုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ လက်တွဲ ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ”

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ”

ဝိကေကြီးက ကျန်လုံအား အေးတိအေးစက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏အကြည့်ကြောင့် ကျန်လုံ ရင်ထိတ်သွား၏။

ဝိကေကြီးက...

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားသေချာတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရထားတဲ့ ခိုးကြွယ်
သိုင်းကျွမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ”

“ဗျာ”

“ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျန်လုံက...

“ခိုးကြွယ်သိုင်းကျွမ်းက..”

“ခင်ဗျားရယူထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီဗျာ”

ဝိကေကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကျန်လုံက...

“ကျုပ်က..”

“ခိုးကြွယ်သိုင်းကျွမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျား မလုပ်
ရင် ကျုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ကျန်လုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ခိုးကြွယ်သိုင်းကျွမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်
လေသည်။

ဝိကေကြီးကို ပေးလိုက်သည်။

ဝိကေကြီးက လှမ်းယူလိုက်သည်။

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

ထိုတဒဂ် အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျန်လုံက လျှပ်တပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝိကေကြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျန်လုံ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ ကျန်လုံ
၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ကျန်လုံ ထိတ်လန့်သွား၏။

ဝိကေကြီးက ကျန်လုံ၏လက်ထဲမှ သိုင်းကျွမ်းကို ဆွဲယူကာ
တစ်ပိုင်းတစ်စစ် ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကျန်လုံ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သူ၏မျှော်လင့်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်သုဉ်းသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ဝိကေကြီးကို သတ်ပစ်လိုစိတ်များလည်း တဖွားဖွား ပေါ်
ပေါက်လာလေတော့သည်။

သို့သော်...

ဝိကေကြီးအား သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဝိကေကြီးက...

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မိုးကြယ်ကျမ်းကို အားကိုးနေမှတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို လွှတ်ထားလိုက်ရင် မြေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားသလို ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ကျန်လုံ၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက် လေသည်။

ကျန်လုံ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက် ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ကျန်လုံ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝိကေကြီးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံ အဆုံးတွင် ကျန်ဂေဟာလည်း ပျက်စီး သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

မိုးကြယ်ဂိုဏ်းနှင့် ဂေဟာကြီးငါးခု ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ် သည်။

အမုန်းသိုင်းသမား၏တပည့် တောင်ပင်လယ်မှ ဝိကေကြီး သည် မိုးကြယ်ဂိုဏ်းနှင့် အညတရသိုင်းသမားတို့အား ဆုံးမလိုက်ပြီး နောက် သိုင်းလောကအား စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

နာမည်ကြီးသိုင်းသမားများ၊ ထိပ်တန်းသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ ကို စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ဝိကေကြီးမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ် နေပါသည်။

ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း ဝိကေကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် သိုင်း လောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမလို ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

တောင်ပင်လယ်သိုင်းသမားဝိကေကြီး...။

ဝိကေကြီးသည် အမုန်းသိုင်းသမားထက်ပင် သိုင်းလောက အတွက် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်လာလေသည်။

ဝိကေကြီးအား ဟန်တားဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူတိုင်း အသက်ပေး လိုက်ကြရသည်ချည့် ဖြစ်လေသည်။

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝိကေကြီးအား မည်သူမျှ ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်ကြပါ
တော့ချေ။

နောက်ဆုံး ဝိကေကြီးက ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဖျက်ဆီး
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်သည်။
လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ လူသေ အလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေ
သည်။

ဝိကေကြီးအား ဟန့်တားခဲ့သည့် သိုင်းလောကသားများ၏
အလောင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ဝိကေကြီးက ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ ဦးတည်ကာ ရှေ့ဆက်
သွားနေဆဲ။

သို့ဖြင့် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ လီဝမ်းစိမ်း ဖြစ်သည်။

ဝိကေကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်”

အမုန်းနိဂုံး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

လီဝမ်းစိမ်းက...

“ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရင် ကျုပ်သွားပါ့မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ဝိကေကြီးကလည်း စဉ်းစားမနေဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန့်ပြင်
လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဓဏနေပါဦးရှင့်”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိ
လာလေသည်။ လျှူမေ ဖြစ်လေသည်။

“ညီမ”

လီဝမ်းစိမ်း ဝမ်းသာသွား၏။

လျှူမေက...

“အစ်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မရင်ဆိုင်ပို့မယ်”

လီဝမ်းစိမ်း လက်မခံပါ။

“ညီမ..သူက..”

“အညတရအတိုးအိုက ကျွန်မကို သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်
တယ်။ သူ့ကို ဆုံးမနိုင်မှာ သေချာပါတယ်ရှင်”

လီဝမ်းစိမ်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

လျှူမေက ဝိကေကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝိကေကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကို အညတရအဘိုးအိုက သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်
တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင် မယ့်ဘူးလား”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ သူသေသွားပြီ”

“သူက ရှင့်ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ့် သိုင်းသုံးကွက် သင်ပေး
လိုက်တယ်ရှင့်”

ဝိကေကြီးက...

“မင်းက ကျုပ်ကို လိမ်ညာပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေ
တာကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ သိုင်းသုံးကွက် မင်းကို အကျောပေးလိုက်မယ်၊
ကဲ ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ပေတော့”

“ရှင် စကားတည်ပါစေ”

လျှူမေက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ လျှပ်တပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အညတရအဘိုးအို၏သိုင်းသုံးကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူမ ပထမသိုင်းကွက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ဝိကေကြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

လျှူမေက ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်သောအခါ

အမုန်းနိဂုံး (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

ဝိကေကြီး ဗျာများသွားပြီး ကတိစကားကို ဖျက်ကာ ခုခံလိုက်လေ
သည်။

လျှူမေ၏တိုက်ကွက်များ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေ
ကြောင်း သတိပြုမိကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ရှင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

လျှူမေက တတိယသိုင်းကွက်ကို ဆက်လက်ထုတ်ဖော်
လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

ဝိကေကြီး အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

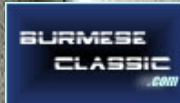
◆ ◆ ◆

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီး ဝိကေကြီးက မြေပေါ်၌ မလှုပ်
မယှက် ဖြစ်နေ၏။

“ဟေး”

လီဝမ်းစိမ်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ညီမသိပ်တော်တာပဲ၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူကို
ဆုံးမဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပြီ”

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှူမေ ပြုံးနေ၏။

ဝိကေကြီးအား ဆုံးမနိုင်ခဲ့သဖြင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက
သူမအား ချီးကျူးကြမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဝိကေကြီးက သူမအား အထင်သေးကာ သိုင်းသုံးကွက်
အကျောပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူမ အနိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ဝိကေကြီးက
ဂရုစိုက်ခဲ့လျှင် သူမသာ သေဆုံးရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ
ပြောမနေတော့ဘဲ မျိုသိပ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ညီမ”

လိဝမ်းစိမ်းက ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာ၏။

“အစ်ကို”

လျှူမေလည်း ဆီးကြိုလိုက်၏။

မကြာမီ သိုင်းလောကကြီး အေးချမ်းသာယာသွားတော့
မည် ဖြစ်သကဲ့သို့ လျှူမေနှင့် လိဝမ်းစိမ်းတို့၏ဘဝခရီးလမ်းသည်
လည်း သာယာဖြောင့်ဖြူးနေတော့မည် ဖြစ်လေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM